

Évforduló

2021. április 25

Mária¹:

...ölelésre tárja karjait. S ezen az ünnepen is vár bennünket. Ennek reményében kérem Zsolt atyától áldását.

Zsolt atya:

Az Úr legyen veled!

A jelen lévő testvérek:

És a te lelkeddel.

Zsolt atya:

Áldjon meg téged a Mindenható Isten.
Az Atya, a Fiú és a Szentlélek!
Indulj békében.

Mária:

Akkor most is örömmel...

Egy zarándoktestvér:

Az örömben is veled vagyunk.
Igaz, hogy akkor nem voltunk ott, de most azóta itt vagyunk mindig.

Mária²:

Eljött számunkra ez az örömnép, amikor az évfordulóra jövünk el ünnepleni. De ezen a napon is Jó Jézus Krisztus Urunk épp úgy jelen van velünk, mint amikor a fájdalom, szenvedés Golgotájára megyünk, vagy amikor az Édesanyát köszöntjük minden hónap 13-án.

Most ebben az évfordulóban Jó Jézus Krisztus Urunk az ünneplésben lehet, hogy visszavisz bennünket a kezdethez, nem tudom. Hisz mindig meglepetés Tőle, hogy hogyan és miképpen kezdjük el ezt az ünneplést. De szívünk szeretetének örömevel készültünk fel, készülünk el, és indulunk együtt az úton. De mielőtt még elindulnánk, a mai nap szintén most a zarándoktestvéreknek mondom, hisz nem vagyunk most több száza, ahogy máskor, hisz most a vírus egy

¹ Mária még a lakásában van, indulásra készen.

² Mária a kápolnában megáll az oltár előtt.

kicsit visszatart bennünket, de én hiszem és remélem, hogy elég sokan elférünk a sátorban. De aki véletlen nem tud ott részt venni, vagy úgy érzi, hogy neki nehéz ott a levegő, vagy sokan vagyunk bent, akkor itt a tévén keresztül, ahogy a videó áthozza a képet és a hangot ugyanúgy megadja számunkra.

És a tévéről csak annyit, azon testvéreinknek, akik nem voltak itt a húsvét utolsó két hetében, hogy elromlott a másik tévé, de a testvérek segítettek adományukkal, hogy megvehettük ezt a nagy tévét, és előtte pedig egy bátya-testvérünk, a Laci testvérünk pedig segítette, hogy a technikát is újra felújítottuk. Így reménykedem, hogy, ahogy múltkor megtapasztaltuk a húsvét nagypéntek és a Feltámadás hajnalában, hogy most már a kép és a hang együtt volt jelen, tehát nem volt úgy, hogy megszakadt a hang, vagy valami.

Reménykedünk, hogy ez a mai nap is épp úgy meglesz, megadja számunkra a kegyelmet, s ennek reményében, hogy ha felkészültünk, hogy elinduljunk Jó Jézus Urunkhoz, aki szintén ölelésre tárja az Ő karjait, és így várja mindazokat, akik hiszünk és bízunk Benne, akik várjuk azt a segítséget, amelyre szükségünk van. Hisz ma ugye, nincs felajánlás, de annak reményében, hogy ha valakinek van problémája, felajánló kérése, az, ahogy mondtam a szentmise elején is elhelyezheti, és most itt is az ünnep révén, hisz tudjuk, Jó Jézus Krisztus Urunk sok mindenkire tud egyszerre figyelni, el tudja fogadni mindazon kéréseket, amellyel Hozzá fordulunk, a mérhetetlen hálát és köszönetet.

Én most csak hálával megyek Eléje, és a hálámat fejezem ki ezért a hosszú időért, hisz ma 28 éve, hogy megszólított, és meghívott az útra. Ennek reményében most köszöntsük elsőként egy énekkel, és utána pedig a megszokott énekkel, amellyel mindig (...) a sátorba.

„Uram, Jézus, köszöntünk most Téged...”³

Mivel köszöntöttük Jó Jézus Krisztus Urunkat, most már felkészülten, nyitott szívvel, örömmel elindulunk Hozzája. És kérem a testvéreket, hogy velem együtt nyitott szívvel és lélekkel vegyenek részt, és fogadják el mindazt, amit Jó Jézus Krisztus Urunk az ünnepben ma számunkra majd megad.

„Indulj az úton...”⁴

Mária⁵:

Az énekkel azt mondtuk ugye, hogy „mutasd az utat, mert Jézus fog várni”. Ő már itt van, és így vár bennünket, hogy ezt az örömnepet közösen, szeretetben és örömben ünnepeljük. (...)

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

A jelen lévő testvérek:

Ámen.

³ Mária elkezd az éneket, és a jelenlévők bekapcsolódva elénekelik az éneket („Sükösdí énekek éneke”, 15. ének).

⁴ A jelenlévők a kápolnából énekelve mennek át a sátorba.

⁵ Mária a sátorba megérkezve letérdel az oltár előtt.

Mária:

Uram, Jézusom, eljött ez a csodálatos ünnep a mai napban, hogy megjelenhessek Szentséges Szíved és Lábad előtt. Fogadd el tőlem felajánló testvéreimet, akik a mai napon elzarándokoltak erre az ünnepre, hogy együtt vegyünk részt, érezzük a Te jelenléted szeretetét, érezzük a kegyelmet, ajándékaidat, amellyel most ebben az estében megajándékozol bennünket.

Hisz hogyan és miképpen fogsz bennünket megajándékozni, azt még nem tudjuk. De az elmúlt évekhez hasonlóan tudjuk, hogy ma is biztos, a legszebbet és a legcsodálatosabbat fogod nyújtani számunkra. Hisz feldobottak lettünk az örömünkben, és megkapjuk azt a kegyelmet, amire vágyakozunk, és amit elfogadhatunk, hogy szívünkbe zárva, megerősödvé, Veled együtt éljünk és haladjunk a mindennapunk meghívásában.

Mária⁶:

Megjelent a fény, amely jön felém.

De mit akar ez a fény tőlem?!

Nem akarom nézni!⁷

Jön ez a fény felém.

Jaj, de szép! A szivárvány színeiben megjelenik. Melegséget áraszt. A fényben megjelent a Gömb, amely forog. Megjelent a Száj, amely hozzám szól:

– Megszabadultál a betegségeidről és e jelen bűneidről.

Olyan jól érzem magam!

A fény, amelyben a Gömb forog, és megjelent a szivárvány színeiben. A színek.

De ekkor messziről hangot hallok. Elkezdtek rázni:

– Kelj fel, itt hagyunk! Meddig akarsz még feküdni? Kelj már fel!

A távolból jön felém ez a hang. De én olyan jól érzem magam! Én nem akarok fölkelni. Azt sem tudom, hol vagyok, hirtelen.

Ismét hallok a távolból a hangot:

– Keljél már fel, mert itt hagynak! Nem várnak tovább ránk. Meddig akarsz még itt feküdni?

És már eltűnt a fény a Gömbbel együtt. Már nem látom a szivárványszíneket. Már a távoli hang itt van, közvetlen mellettem. Ismét szól, de már nem egy hang, már többet hallok:

– Keljél! Keljél föl!

– Keltsétek már föl, mert itt hagyunk!

Majdan kinyitom szememet, és látom, ketten térdelnek mellettem, jobbról és balról, és azt mondják:

– Gyere már! Keljél föl, mert itt hagynak bennünket!

– De nem értitek? Én olyan jól érzem magam.

Ekkor megkérdezik tőlem:

⁶ Mária ettől fogva önkívületi, kegyelmi állapotban van.

⁷ Mária sírva beszél. Majd megnyugszik.

– Mi történt veled? Elvágódtál, csak azt láttuk.
– Először sírtál, utána integettél, mintha valakivel beszélgettél volna, de mi nem hallottuk.

– Nem tudom, ki volt. Én sem láttam. Csak először egy fény jött felém. De amitől megijedtem, s ami miatt sírhattam. De utána megállt a fény, s erős fénye lett. akkor megjelent benne a Gömb, majdan a szivárvány színei; ahogy forgott, világítottak felém. És a Gömbben kialakult egy Száj, ami hozzám szólt.

Mindjárt kérdezik tőlem:

– És ki volt? Kit láttál? Mit mondott?

Így jöttek felém a kérdések.

– De nem tudom megmondani. Nem tudom elmondani, mert nem láttam, hogy ki szólt hozzám. De nagyon jó volt!

Majdan felkeltenek.

Elmondom nekik még egyszer

– Nem tudom, ki volt. Nem tudom, ki szólt hozzám. De nagyon jó érzés volt. Olyan nyugalom a fény által.

Majd oda mentünk a többiekhez, akik fogadtak, hogy meddig akarok itt feküdni? Már mindenki haza ment, nem látom? Csak mi vagyunk itt.

De én ezt nem akartam.⁸ Ahogy nekem támadtak, nem tudtam örülni mindannak, amit láttam, amit meghallottam.⁹

Majd, mikor haza érünk, elmondják, akik velem voltak:

– A Marival történt valami. Valamit látott, valaki szült hozzá.

Meghallgatták, amit mondtak, majdan így szólt hozzá párja is:

– Pont téged kellett megszólítani?! És miért?

– Nem tudom.

Kétkedve figyelt mindent, amit mondtam. Végül ott is hagyott.

Majdan jön a szomszédból a Magdi. Annak pedig kiabálnak:

– Gyere, Magdi, gyere! Valami történt a Marival, gyere!

Ő pedig örömmel jött, és semmit sem tudott, hisz nem volt jelen. És csak magában dudorászik, ahogy érkezik.

– Nem tudom, miért kellett eljönnöm, gyerekek, de valami vezetett engem, hogy induljak el hozzátok. És állandóan ezt az éneket dudorászom magamban, hogy: „*Vezetsz, Uram, vezetsz...*”¹⁰

És ahogy dudorászta s énekelgette ezt az éneket, akkor mondták el neki a családtagok, hogy mi történt a Marival.

Erre ő mindjárt azt mondta:

– Ez óriási, gyerekek! Ez óriási!

És ő boldog volt, hogy most hallhatta:

⁸ Mária sírva fakad, sírva beszél.

⁹ Mária megnyugszik, már nem sír.

¹⁰ A jelenlévők elénekelik az éneket.

– Ha nem is voltam ott veletek, amikor ott ez megtörtént, de hogy én is valamit kaphattam, hogy ide jöjtek felétek és hozzátok, és hogy ezt az éneket nekem dudorászni s énekelni kellett magamban, ez sem véletlen.

Majdan mindenki megnyugodva haza tért.

És én még mindig nem tudtam megérteni, hogy mi történt velem, ki volt az, aki szólt hozzám, mit akar tőlem?

Nem tudtam.

Várták a másnapot, és szinte óránként kérdezték:

– Nem érzel semmit? Nem történt veled semmi? Nem hallasz senkit?

Már szinte sírás kerülgetett ismét a sok-sok kérdéstől.

De eltelt a nap, és nem történt semmi.

Jött egy újabb nap, amikor nem mindjárt kérdeztek, csak néha megálltak, és így figyeltek, hogy történik-e már vele valami?

De látják, hogy nem szólok semmit, jelen vagyok közöttük, mint eddig.

Elmúlt ez a nap is, és nem szólt senki hozzám, nem láttam senkit.

Majd jött a harmadik nap, amikor ismét már pár szomszéd is megjelenik, és kérdezik:

– Az éjjel sem volt semmi?

– Nem tudjuk, nem szól semmit, nem beszél. Mint aki magába fordult. Nem akar mondani semmit.

– Hát nem értjük. Akkor mi lehetett vele azon az egy napon abban a pár órában?

Majd eljött e harmadik nap estéje, amikor már mindenki szinte feledésbe merült a kérdéseiben és a figyelésben, amikor ismét azt vették észre, hogy a Mari fekszik, és beszél valakivel.

Igen. Jelen van ismét a fény, benne a Gömb, és megjelent a Száj, amely ismét szólásra nyitotta, és szólt felém:

– A földön nincs béke és szeretet.

– Igen, megértettem.

A fény oly közel, melegséget áraszt, és jól érzem magam.

Majd, mikor ismét kinyitom szemem, és felülök, megkérdezik:

– És most mi történt veled?

– Megint úgy jött hozzám a fény, mint múltkor, és ahogy közeledett felém – de már nem féltem tőle –, és akkor megjelent ismét a Gömb, jelen lettek a színek, forog, majd megáll, és megjelenik a Száj, amely mozog és beszél. És azt mondotta, hogy a földön nincs jelen a béke és a szeretet.

Elmondom, hogy azt kéri tőlünk, hogy legyen bennünk béke és szeretet.

Ekkor így szóltak ismét felém:

– És mást nem mondott?

– Nem.

– És most sem tudod, ki szólt hozzád?

– Nem. Most is csak a Szájt láttam a fényben, a Gömbből alakult.

– Hát nem értjük.

Ekkor már többen így szóltak:

– Nem kell annyira örülni ennek, mert lehet, hogy a gonosz van vele!

– Én nem tudom, mert nem láttam. Azt sem tudom, ki szólt hozzám. De olyan csodálatos az a hang, az alatt lehet nyugalmat és békét érezni, ahogy szólt hozzám.

Majd ismét telnek a napok, és várják, hogy mi történik. De eltelt már több nap, és nem látok, nem hallok. ekkor már így szóltak felém:

– Lehet, hogy nem is látott sosem, csak beképzelte.

Rossz hallani, de elfogadom. Mert én magam sem tudom elmondani teljesen, hogy mit láttam. De amit hallottam, azt tisztán hallottam, nem képzeltem be.

Ekkor már többen azt mondták:

– Imádkozni kell, mert biztos, a gonosz megkörnyékezte. És még nem tudjuk, hogy mi történhet vele.

Volt, aki így szólt:

– Labilissá válhat.

Majdan, már két hét is eltelt, mikor ismét jelen van a fény, jelen van a Gömb, és már vártam, hogy hogyan és miképpen fog szólni hozzám. A fény jön felém, és most tudtam meg, ahogy a Gömb forgott a színekkel, a Száj ismét kialakult, és megjelent, hogy a Gömb a Földet adja számomra, a Föld és a színek a Földnek a színeiben elevenedik meg előttem. És ekkor még ennyit mondott:

– A kapzsiság és az irigység szinte tombol a földön.

Elszomorodtam e szavak hallatán.

Majdan ismét eltávozik a Gömb, a fény.

Ismét kinyitom szememet, és körbenézek, s azt látom, mily sokan vannak körülöttem, akik azt várják, hogy mondjam el, hogy most mi történt velem.

Majdan elmondom számukra:

– Már tudom, hogy a Gömb a Földet alkotja. Megkaptam. Láthattam a színekkel együtt. De utána ismét kialakult a Száj, és szólt hozzám, hogy a kapzsiság és az irigység tombol e földön. De hogy ezt hallottam, szinte én is szomorúvá lettem. De azt nem tudom megmondani, hogy miért érzem a szomorúságot. Hogy így kaptam-e meg, hogy ezt érezzem, és így mondjam el, nem tudom.

De akkor megint elkezdtek mondani:

– Még mindig nem tudod, ki szólt hozzád? És mit akar majd tőled, ha csak ilyen keveset szól feléd és hozzád?

– Nem tudom. De béke, nyugalom van a szívemben. A melegséget érzem, mintha lángolnák.

Többen, legyintve, elmentek. Nem értették, de én sem mondhattam többet, hisz én magam sem értettem. De akkor már többször elkezdtem magamban fohászkozni: Jó lenne tudni, ki szól hozzám, és mit akar tőlem.

És ahogy teltek ismét a napok, nem történik semmi.

Majdan ismét megjelenik a fény, a Gömb és a Száj. És ekkor erőt vettem magamon, hogy megkérdezzem, ki szól hozzám.

S ekkor a fény elmegy. akkor szomorúvá válok, és sírni kezdek. Nem akartam, hogy elmenjen. S miért megy el?

És ahogy így vagyok jelen, ismét jelen a fény, de már nincs benne a Gömb, hanem a fényben valami mozog. De nem tudom, hogy mi az.

Megnézem, mi az.

És ahogy jön felém, mindig erősebb a fény, szinte úgy érzem, hogy ismét eldőlok a fény erősségétől. De valaki van a fényben. És nem látom, ki az.

Majdan kilép a fényből¹¹, és nem merek Rá nézni. És félek.

Majdan szól a hang, emeljem fel fejemet, és ne féljek.

– Bocsánatot kérek! Bocsánatot kérek! Uram, Jézus, te vagy? Bocsáss meg, hisz nem tudtam, ki szól hozzám. És azt mondták, hogy kérdezzem meg.

De a hang megvigasztal¹², és azt mondja, ne féljek, bízzak Benne, Ő szólt hozzám eddig is.

– Köszönöm! Köszönöm a nyugalmat! Köszönöm a békét, amit adott nekem! Öröm töltötte el szívemet.

És mikor visszatérek, kinyitom a szememet, és örömmel mondom, hogy:

–Jézus Krisztus Urunk az, akit láthattam, és aki szólt hozzám!

Kétkedve fogadták el tőlem, mikor elmondtam e szavakat. Az örömöm gyorsan szertefoszlott a látványtól.

Akkor elkezdenek faggatózni:

– És milyen?

S akkor próbálom elmondani nekik, akik akkor ott voltak velem:

– A hangot nem tudom semmihez sem hasonlítani: az egy olyan különleges hang, ahogy szól, mintha szívemet melengette volna. Megnyugtatott. Nem tudom, mihez hasonlítani. Fehér ruhában, mezítláb van, a derekán egy öv. A magassága? Hát, olyan 185 centi, nem tudom én behatározni. De hogy pontosan mennyi, azt nem tudom. A haja – olyan gesztenyés barnának tudom mondani. A válláig ért. De a szeme, azt teljesen nem láttam, mert olyan erős, vakító a fény, hogy azt nem tudtam kivenni. De ahogy beszéltem Róla, olyan béke, olyan öröm töltött el! Pedig most nem látom. De valahogy érzem, ahogy szólok nektek Róla, hogy olyan jó érzés, megnyugvás.

De ismételten azt mondták többen és többen a jelenlévők közül:

– És ha a gonosz öltött Jézus testét? És ő jelent meg számára? Jobb, ha imádkozunk érte!

S ekkor azt mondták nekem többen és többen, hogy:

– Legyen nálad a rózsafüzéred, ha van. És legyen nálad szenteltvíz, mert majd meglátod, hogy akkor Jézus van-e veled vagy a gonosz.

Megint összetörtem: nem sokáig örülhettem. Szomorúvá váltam, és most már én mondtam magamban mindig, hogy: „Uram, Jézusom, ha Te voltál, gyere előbb. Nem bírom, nem bírom ezt, amit mondanak nekem. Hogy bizonyosságok szerezzek.”

¹¹ Mária keservesen sír.

¹² Mária megnyugszik, már nem sír.

Eltelt pár nap, és ismét megjelent, ahogy mindig, először csak a fény, a fényben látom, hogy mozog valaki. Akkor már kezdtem kicsit megnyugodni, örülni, hátha a Jézus jön felém.

És ahogy egész közel jött hozzám, meghajolva Előtte, és köszöntöttem:

– Köszöntelek, Uram, Jézusom!

S az öröm, a szeretet, a béke szinte átölel, felmelegít.

És ekkor így szólok:

– Uram, Jézusom! Azt mondták, hogy valóban kérdezzem meg Tőled, hogy Te vagy-e, vagy a gonosz játszik velem? Íme, azt mondták, hogy legyen nálam rózsafüzér a kezemben, és szenteltvíz, mert ha meghintelek, akkor meglátom, hogy nem Te leszel.

Erre egészen közel jön hozzám. Az egyik kezemben jelen a rózsafüzér, a másikban a szenteltvíz, hogy megszenteljem. De félek is megtenni, de nagyon rám parancsoltak.

S meghintem.

És nem merek oda nézni.

Majdan szól hozzám:

– Ne félj, Én vagyok. Emeld föl fejed.

– Valóban Te vagy! Bocsáss meg nekem! Bocsáss meg, hisz azt mondták, tegyem meg.¹³ Én nem tudtam, hogy mit kell tennem.¹⁴

D ekkor így szól felém:

– Ne félj! Ne sírj! Íme, nézd, Én vagyok. Én szóltam hozzád, Én választottalak ki. Én vagyok, Jézus Krisztus Urad, akinek szüksége van rád a tanulatlan egyszerűségemben, hogy majdan taníthassalak.

– Engem? Tanítani? És mire? Nem tudom. De elfogadom.

S akkor megerősített a fény kegyelmével, és a szeretet, amely szívembe költözött.

– Majd jelentkezem ismét.

– De mikor, Uram, Jézusom, mikor jössz?

De nem mondta meg. És ismét eltávozik.

Megköszönöm, hogy láthattam, megköszönöm, hogy szólt hozzám, és elment.

És örömmel térek vissza, és mondom el, hogy:

– Valóban a mi Jézusunk az. Meghintettem vízzel, és csak mosolygott, és annyit mondott: Kicsinyhitűek. De hogy az én vagyok-e, vagy mindenkire mondta, azt nem tudom, mert csak ezt az egy szót mondta, és hogy kiválasztott, mert szüksége van rám. Azt mondta, majd fog tanítani.

Majdan a hír elterjedt. S akkor már egyre többen és többen érkeztek. Voltak jelzők is, amivel illettek, hogy:

– Megyünk az ájulós Marihoz.

– Meglássuk, hogy most mit fog mondani.

¹³ Mária keservesen sír.

¹⁴ Mária lassan megnyugszik, már nem sír.

Jézus Krisztus Urunk:

Majdan egyre többen és többen vagytok jelen. Itt kint, ugye, készítettek egy oltárkát, énekeltek, és örültetek. Akkor mindjárt még nem imádkoztatok. Majdan, mikor Én, Jézus Krisztus Uratok elkezdtem tanítani kiválasztott Mária testvéreimet, és az imára buzdítottalak benneteket, és ki emlékszik közületek, mely imát kértem elsőként, hogy imádkozzátok?

Na, a kezdetből lévő testvért várok, hogy szólaljon meg. Aki emlékszik, hogyan és miképpen kezdtétek.

Vannak jelenlévők.

Kénytelen vagyok beszélni, ha nem akartok szólalni.

Elkezdtétek az *Örvendetes szentolvasót*, elkezdtétek a *Dicsőséges szentolvasót*. Hisz mikor elkezdtétek a *Fájdalmasat*, emlékeztek, mit mondtam?

– Ne imádkozzátok a *Fájdalmas szentolvasót*, hisz nem tudjátok, mi a *Fájdalmas szentolvasónak* a titka, értéke, kegyelme, amelyet majdan, idővel megtapasztaltok.

El is kezdtétek az *Örvendetes* és a *Dicsőséges szentolvasóban* az imádkozást az énekekkel. Majdan mit mondtak egyesek?

– Ez nem igaz hely, ide ne gyertek! Olyan nincs, hogy az Úr Jézus megtiltja a *Fájdalmas szentolvasót* imádkozni! Ide ne gyertek! Itt biztos a gonosz van vele.

Ismét kiválasztott testvérem szomorúvá vált. De azért mégis többen és többen eljöttek, és meg is maradtatok, ugye?

Majdan elkezdődött a tanítás.

De mielőtt még a tanítást elkezdtem volna kiválasztott testvéretek nem tudott beszélni, ugye emlékeztek rá?

Ő mit mondtott?

– Én jelen vagyok, de én nem tudok hozzátok szólni. Majd valaki beszél helyettem. Én csak megteszem azt, amire az Úr Jézus megtanított, és felkészített.

S akkor már többen és többen jöttek, hisz megkaptátok azt a kegyelmet, hogy kiválasztott Mária testvér által imádkozhatott felétek, reátok, hogy éreztétek a gyógyító kegyelem ajándékát, megtapasztalását. De mielőtt még a kegyelem elindult volna, addigra a sok embernek, akik megjelentek, valamit kellett volna mondani, mert mindenki várta. De Mária, kiválasztott testvér, nem tudott beszélni, és nem tudott szólni. Ő szinte, emlékeztek, mit csinált? Ha lehetett volna, úgy elbújt volna, hogy senki ne is lássa, ne is tudja, hogy ő az, aki itt lakik, vagy akihez jöttek.

Ekkor, ugye, itt van köztetek a testvér, így szólt:

– Hát majd én beszélek! Én tudok beszélni. Nekem nem kell gondolkodni. Engem már ismernek az emberek. Ne félj semmit, Marikám! Én oda állok most, én mindent elmondok nekik.

Akkor gyere, most is mondj el mindent.

Ugyanazzal a lendületteddel, ugyanazokkal a szavakkal. Hisz elmúlt, valóban, azt mondtátok a szentmise-bemutató alatt, hogy 28 év. Azt mondtátok: „A kor elmúlt felettünk.”

De vissza lehet idézni a kezdetet.

A zárándoktestvér:

Hát csodálatos volt a kezdet. Én ugye, utazásszervező voltam, rengeteg emberrel foglalkoztam, és az én falumban kapta meg a Marika ezt a kegyelmet. Jim Sanderset ugye, oda hívtuk vendégségbe, és a drága Marikánk, őt már ismertük, mert követtük a Sandersnek a jelenlétét, és akkor a Marika is gyógyulni szeretett volna nagyon. És hát ugye Bátmonostoron megkapta ezt a csodálatos kegyelmet. Hallottuk mi utána már, hogy valami van Sükösdön. Nem olyan egyszerű.

Jézus Krisztus Urunk:

...megkaptuk.

És mikor a családtag oda hívott téged, mit mondtál? Ránéztél:

– Hát biztos, valami történt. De mennem kell, mert mennek a buszok.

A testvér:

Igen. Hát volt akkor vagy 20-22 busz Bátmonostoron, többek között a sükösdői is. És magukon kívül voltak az emberek, hogy hát mi lesz? A disznók rőfögtek akkor még az ólban, haza kellett volna menni, etetni. És ugye, Marika meg hát nem törődött vele, mert ő olyan csodát kapott, hogy azt kimondani nem lehet. Oda küldött a Bimbi néni, az anyósa, hogy:

– Menjen már oda, Loncika, kérdezze már meg a Sanderst, hogy meddig fekszik itt a Mari.

Oda mentem, ott beszélgettem a férjemmel meg az Erzsikével tolmáccsal, és mondom neki, hogy hát mi van, már minden busz elment.

Nevetett, s azt mondja:

– Pár perc, semmi. Nagyobbat is fogtok ti ettől látni.

Hát, gondoltam, látunk, majd kapunk olyat, hogy aztán megnézhetjük magunkat.

Csodálatos dolog volt, mire Marika magához tért. Én se tudtam elképzelni, én is csak azt mondtam, hogy hát ilyen csoda nemlétezik.

Azóta már számtalanszor mondtam, hogy miért nem égett ki azon a helyen a fű, ahol a Marika feküdt?

Szállt a harmat ránk, pedig olyan meleg volt, hogy rövid ujjúban voltunk, de mire már elindult az utolsó busz velük, hát már borzasztó állapotban voltunk, tényleg, mert mindenki azt mondta:

– Hát ilyen nincs. Valami történt vele.

És akkor után, ugye, hallottunk mi is a férjemmel. Én azért vittem az utasokat, a férjem dolgozott, és jöttünk Sükösdre, megnézzük, ugyan már, mi történik itt Sükösdön, mi lehet itt, tényleg, mi van?

Hát mi is úgy voltunk, hogy húzd meg, ereszd meg:

– Talán jó helyen vagyunk, Józsikám.

– Anyu, talán mégsem nem jó.

Hát menjünk el újra.

Hát, és itt ragadtunk.

És rengeteg ember volt, nagyon sok. Az én utasaim is ide kíváncsoztak. Tele volt az udvar. Zolikám egyszer említette, hogy voltunk talán még 600-an is. Hát voltunk.

Egy testvér:

Nem. Arra mondta Pisti, hogy több mint ezren.

A testvér:

Rengetegen voltunk. Nagyon-nagyon sokan.

És ez a drága lány meg nem mert mukkanni.

Hát, mondom, majd segíték én ezen a bajon. Én voltam a Sandersnek is a tolmácsa, majd mondom én:

– Ezen nem múlik, Marikám, csak mondd, mit mondjak.

És akkor ő elmondta, hogy mit látott, én meg tolmácsoltam.

És akkor volt egy olyan csoda, hogy az ablakukba ki volt téve egy tévé. És ami ma történt jelenés, azt a következő napon levetítették.

Ne tudjátok meg azt a csodát: szakadt az eső, de úgy ömlött. Az ablakban a tévé, az esernyő mindenki fölött, tartják az esernyőt, én meg bent voltam a Marikánál a szobában.

És megyek ki: süt a Nap! Úr, Isten! De mindenki esernyő alatt. Tehát olyan extázisban volt a nép, hogy egyszerűen nem vették észre, hogy elállt az eső.

És én beszéltem, én beszéltem, amit a drága Marikám megosztott velem.

Csodálatos volt! Nem tudom ezt eléggé, egyszerűen nem akarom elhinni, hogy megértem így a 82 évet ebben a gyönyörűségben, amiben nekünk itt volt részünk. Ezt csak az tudja, aki átélhette velünk ezt a csodát.

Mit mondjak még, Uram?

Jézus Krisztus Urunk:

Hát akkor nem ezt mondtad, amit most mondasz!

Most azt mondtad el, amit megéltél. Nem azt, amikor akkor azt mondtad. Kijössz:

– Nem baj, Marikám, majd én megmondom az embereknek, hogy álljanak be, hogy fogsz imádkozni rájuk. Ne féljenek, ha dülnek.

Emlékezzél.

A testvér:

Igen.

Igen, meg ugye, elneveztek bennünket akkor már sükösdistáknak.

És ugye, hát a sökösdistáknak nagyon nehéz volt a helyzetük, tényleg, mert nagyon elítéltek bennünket, engem különösen mint utazásszervezőt. De én akkor már valóban ezzel nem törődtem, annyira éreztem, hogy itt a helyem.

Sőt, olyan is volt, hogy a Sanders megkérdezte tőlünk, hogy:

– Lonci, mi lesz? Mari vagy én?

Hát mondtam:

– A Marika.

És ugye, nagy boxmeccs volt Kalocsán, mert hát borzasztó volt, hogy ő is ott volt, a Marikánk is ott volt.

Végtelen csodálatos dolog volt! És annyira tudtam, hogy itt a helyünk, és itt maradtunk.

És valóban, gyönyörűen állítottuk be az embereket. Én nyugtattam őket, meg elmondtam, hogy milyen szépségben lesz még majd részük, hogy ha még sok... Mert akkor már én nagyon sok kegyelmet kaptam a Marika által az Úr Jézustól.

És elmondhatatlan volt az, amikor tényleg tele volt ez az udvar emberekkel, és dőltek az emberek. Volt, akinek még oda ment a Marika harmadiknak is, már eldőlt, mert annyira, olyan energia volt benne, hogy ezt én az életemben ilyent hallottam, olvastam. Meg sokan ugye azt mondták, hogy:

– Persze, Takács Mari majd... Mi lesz abból a Takács Mariból?!

Ez lett a Takács Mariból: egy világ csodája, amilyen nincs a világon még egy. Uram, mit mondjak még?

Jézus Krisztus Urunk:

Mostan majd beszélünk a gyógyító kenetről is egy kicsit, mert a gyógyító kenetért kezdtek jönni az emberek, ahogy mondtátok sokan.

A gyógyító kenet, amelyet megadtam kiválasztott testvérem számára, hogy ez által ide vonzottam az embereket a testvéreimben, majdan általuk megtanítani őket az imára, és általuk megmutatni az utat, amelyre meghívom testvéreimet.

A gyógyító kenet miatt egyre többen és többen érkeztek, mert volt, aki azt mondta:

– Én imádkozni nem akarok, de gyógyulni szeretnék.

Mária:

Volt, aki úgy jött el reggel 6 órára, „privát betegként”, hogy imádkozzak reája, mert ő nem akar senkivel együtt lenni, de ő imádkozni se akar. Ő csak azért jött, hogy neki nagyon fáj a lába, és kell, hogy meggyógyuljon.

S erre elmondtam neki, hogy:

– Itt nincs semmiféle rendelő, itt nincsenek privát betegek, itt eljönnek, valóban, az emberek és a testvérek, imádkozunk, énekelünk, megpróbálunk nagyon jól érezni magunkat, és közben én, amikor megkapom Jó Jézus Krisztus Urunktól azt az indítást a bensőmben, akkor elindulok, és imádkozhatok felettük, és aki megnyitott szívvel és lélekkel van jelen, nem fél, nem a félelmet táplálja, hanem

a szívét megnyissa, belőle a problémákat felanjánlja, majdan a nyitott szívvel oda áll, és várja, hogy részesülhessen a kegyelemben.

Jézus Krisztus Urunk:

És most is várok testvéreket majd, hogy jöjjenek, hogy részesülhessenek a kegyelemben.

Egy bátyát fogok kérni, egy segítő testvért fogok kérni, egy családtagot fogok kérni és egy zarándoktestvért fogok kérni.

Így most négyen jöjjetek.

Mária:

Uram, Jézusom, eljött, íme, a mai nap. Megjöttek testvéreim, akikkel együtt imádkozunk, énekelünk. Add meg szívembe, lelkembe, hogy mikor induljak el, és imádkozzam felettük, hogy részesülhessenek a gyógyító kegyelemben.

Íme, ha megadtad a bensőmben, akkor azt kérem a testvéreimtől, hogy most nyitott szívvel és lélekkel jelenjete meg, szívetekből helyezzék fel a felajánlásaitokat.

Jézus Krisztus Urunk:

És majdan megnyitott szívvel és lélekkel fogadjátok el a gyógyító kegyelem imáját, ami által árad reátok fényem sugara.

Nem kell. Állhatsz egyenesen, szépen, nyugodtan, átadva magadat.

Mária:

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelem ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, akit most szeretnék felajánlani a Te Szentséges Szíved oltalmába. És tudom, hogy testvérem most a legjobb helyre került, és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van e felajánló kegyelem által.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főképp betegségtől. Áraszd reá fénylő sugarad, szereteted, békéd, örömed e testvéremre, akit én most elhelyeztem a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem most a legjobb helyre kerülve szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, s amire szüksége van.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főképp betegségtől. Áraszd reá fénylő sugarad, szereteted, békéd, örömed e testvéremre, akit én most elhelyeztem a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem a legjobb helyre került, és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, és amire szüksége van.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főképp betegségtől. Áraszd reá fénylő sugarad, szereteted, békéd, örömed e testvéremre, akit én most elhelyeztem a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem a legjobb helyre kerülve, és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, s amire szüksége van e felajánló kegyelem által.

Jézus Krisztus Urunk:

Majd, mikor részesültek a gyógyító kenetben, s érezték, volt, aki azt mondotta, mintha áram rázta volna meg, végbement rajta. Volt, aki azt mondta: „Csak a melegséget éreztem, és úgy éreztem, mintha kicsúszna a talaj a lábam alatt.” Volt, aki egy az egyben hanyatt vágva, hisz megfogták a segítők, és lefektették. És érezték azt a kegyelmet, amelyet e gyógyító kegyelemmel árasztottam felétek.

De volt, amikor kicsit előrébb szaladva most az időben, amikor annyian jöttetek, hogy azt mondtam kiválasztott testvérem számára, hogy:

– Sokáig lenne egyesével mindenkihez oda menned, most legyen az, hogy közösen vesznek részt, és közösen imádkozol.

Emlékeztetek erre az estére, amikor elkezdtetek furakodni?

– Én elől akarok lenni, hát itt hátra már nem is kapok semmit akkor!

– Én elől foglalok helyet, hogy érezzem, hogy ha részesülhetünk a kegyelemben.

Ekkor kiválasztott testvér eljött elétek, feltette kezeit, és egyre többen és többen láthattátok a fényt, amely megjelent, a fény, amely áradt felétek az ima alatt:

„Jézus nevében átadom nektek azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert ti Jézus Krisztus testvérei vagytok, és Szent Sebeiben meggyógyultok, vagy meggyógyultatok.

Kérlek, jöjj e testvéreimhez, akiket szeretnék felajánlani a Te Szentséges Szíved oltalmába, hogy részesülhessenek e kegyelemben. És tudom, hogy testvéreimet elhelyezve a Te Szentséges Szíved oltalmába, és szeretettel és türelemmel várják mindazt, amire vágyakoznak, és amire szükségük van e felajánló kegyelem által.”

És mikor az ima vége felé járva, többen és többen szinte lecsúsztatok és leestetek a padról. Akkor egyre többen és többen ugye, megértettétek, hogy Jézus

Krisztus kegyelme, ajándéka a fényben, amely felétek árad, megerősít benneteket még akkor is, ha nem közvetlen itt elől foglaltok helyet, hanem hátrább.

S ekkor egyre többen és többen bizonyosságot szereztek, hogy működik a kegyelem.

Ennek reményében most a kenetkez nyitott szívvel és lélekkel ismét átadva önmagunkat, megszólal az ének szívből és szeretettel, és közben nyitott szívvel várjátok a kegyelmeket, amely felétek árad az ének alatt.

*Én Irgalmas, Jó Istenem, el ne hagyjál engem...*¹⁵

Ugye, az első év jelenlétének tanítása, az végig a szeretetről, az örömről és a békéről szólt. Hisz azt vártam tőletek, hogy mindenki szeretetben és örömben és békében éljen. És akinek ugye, haragosai voltak, mit kértem?

– Kövesd meg, és kérj bocsánatot.

Hisz könnyebb úgy élni az életet, mikor békében vagy jelen, mint haragban és gyűlöletben.

Majdan a tanítások elindultak kiválasztott számára. Néha éjszaka is, amikor ugye, a családtagok örültek, hogy most jelen vannak a tanulásnak. De ehhez el kell mondani, hogy nemcsak a családtagok. Tudok olyan testvért is mondani, aki Mária testvérral volt két hétig el. Elkezdtek ugye imádkozni, nyugodtan, szépen mindketten. Egyszer azt veszi észre: „Jé én ezt az imát nem ismerem.” Abba hagyja, figyel. Mire rádöbben, hogy: „Ez tán nem is ima. Valamit tanulhat a Mari. Hát akkor oda ülök, és figyelem.”

Meg is figyelte, meg is tapasztalta, de nem tudta elmondani, csak akkor szembesült vele, mikor kiválasztott testvér e helyen ezt elmondta.

Íme, most hívom ezt a testvért, hogy a tanúságtétel megtapasztalásában erről beszéljen a jelenlévőknek, amikor rádöbbsent arra, hogy: „Én ezt az imát nem ismerem, de ez nem is ima volt.”

Egy zarándoktestvér:

Igen, Uram, Jézusom. Két hétig voltunk távol, és a Marikával voltunk akkor kettesben. És valóban, így történt, hogy azt gondoltam, hogy imádkozunk, és mondom, hát ez nem az az ima. És felültem, és akkor egy *evangéliumi tanítás* volt, ami a hazajövetelünk utáni első pénteken hangzott el a keresztút előtti tanításban, és tulajdonképpen az a tanítás volt, a vak meggyógyítása, mert erre még emlékszem, aki mindenkin keresztülment, idézőjelben mondom, hogy ő meggyógyulhasson, mert hitte, hogy az Úr Jézus meg tudja őt gyógyítani.

Nem tudom, Uram, hogy még mit gondoltál, hogy...

Jézus Krisztus Urunk:

Erről volt szó a tanításban, valóban. De hogy hogy élted meg? Hogy ezt add át a testvéreknek, hogy te mit éltél át abban a pillanatban, mikor azt mondtad utána, nem Máriának, hogy:

¹⁵ Jézus Urunk kérésére a jelen lévő testvérek elénekelik az éneket (*Sükösdí énekek éneke*, 105. ének).

– Olyan furcsa érzés keringett bennem, nem tudtam, hova tenni először.

A testvér:

Hát igen, mert megdöbbsentem, mert... Most már értem. Mert én úgy gondoltam, hogy amikor van a Keresztút, akkor a Marika, úgy mondom, egyenes adásban kapja az *Evangéliumot*, és akkor arra jöttem rá, hogy tulajdonképp ő már előtte kapcsolatban van az Úr Jézussal, és.. Tehát ezt kellett helyre raknom, más volt az elképzelésem, és más volt a valóság, akkor mondjuk úgy. És a meg tapasztalásom.

Jézus Krisztus Urunk:

Ezt azért fontos elmondani, mert sokan azt mondják, hogy könnyű, betanulja a szöveget.

Volt olyan pásztor testvér, aki azt mondotta kiválasztott testvér számára:

– Én hány évig tanulok, és ha nem olvasom el többször az *Evangéliumot*, és ha legalább pontokban nem szedem össze a szentbeszédemet, akkor nem tudok miről beszélni. Te pedig csak kiállsz oda, és mikor megkérdem, hogy miről fog szólni, akkor azt mondd, hogy nem tudod.

– Majd az Úr Jézus tudja, hogy miről kell beszélnem.

És ekkor azt mondta ez a pásztor testvér, mikor végighallgatta:

– Hát azért tudd meg, hogy irigy vagyok rád. Nem tanultál semmit, mégis kiállsz, és beszélsz, nekem meg mennyit kellett tanulni, és még mennyit készítek elő, mire tudok valamit mondani.

Mária:

És szinte nem, hogy csak irigy lett, hanem neheztelt. Tehát éreztem, hogy már nem akar közeledni felém, mert ő végig azzal volt elfoglalva, hogy ő ezt nem kapta meg. És mire föl, hogy egy tanulatlan, így mondta, egy tanulatlan meg megkapja.

Hisz Jó Jézus Krisztus Urunk, mikor kiválasztott...

Jézus Krisztus Urunk:

...ahogy ma hallottátok, a kezdetekről egy kicsit adtam számotokra, hogy azt mondtam kiválasztott testvérnek, hogy:

– Kiválasztottalak az egyszerűség-, tanulatlanságodban. Én, Jézus Krisztus Urad leszek a tanítód, Én foglak tanítani.

És azért kellett ehhez újra visszatérni, a kezdethez, mert mikor elkezdtem kiválasztott testvért így tanítani, és sokszor éjszaka is arra ébredtem fel, hogy beszél, mert Én képekben adtam neki az *Evangéliumot* is, hogy lássa a képet, hallja a szöveget, és megmarad benne, bármikor felkeltem, és hogy ezt z *Evangéliumot* mondja, el tudja mondani. A tanítást így adtam meg számára.

A családtagok is nem egyszer végigülték, feljegyezték, hány fajtát tanult, majdan azt mondtam:

– De erről nem lehet beszélgetek.

Hát, de ők meg akarták próbálni, másnap azért csak olyan, nem mindenkinek, csak egy-két személynek, és nem tudták elmondani. Mert ahogy tanúi voltak a tanításnak, nyitott szívvel, lélekkel, eszükkel, az másnapra eltávozott szívükből, lelkükből, eszükből. Tehát nem volt ott az az idő, hogy ők róla beszéljenek. Hogy tanúi lehettek, az csak egy megtapasztalás a kegyelemhez, de nem nekik kellett elmondani. És erre ismét több időnek kellett eltelni, mire ezt megértették, hogy örüljenek, ha jelen lehetnek egy tanításon, és láthatják kiválasztott testvér tanítását.

Ez az év, ahogy mondtam, a szeretet, az öröm és a béke jelenlétében van számotokra, hisz úgy éreztétek, mintha szinte a föld felett jártatok volna, nem is a földön, ahogy a ti szavatokkal, a ti gondolatotokkal lehet beszélni és mondani, szinte azt mondtátok néha egymás között: „Szinte madarat lehetett fogatni velünk, olyan boldogok voltunk, olyan jól éreztük magunkat, olyan nagyon vártuk, hogy mikor mit kapunk, mi lesz a tanítás.”

Mert ugye nemcsak a gyógyító kenetért jöttetek, nemcsak az imáért, és nemcsak az énekekért, hanem azért is, hogy tanúi legyetek a tanításomnak, amelyet megadtam számotokra, ami által megtapasztaltátok, hogy valóban az Én életem, ami az *Evangélium* által megelevenedik számotokra, az bizonyosság a megtapasztalásában, hisz ugyanazt halljátok, csak egy kicsit különlegesebb szavakkal a megértésében, és érezni a szeretet örömét és kegyelmét.

És mikor ez a tanítás elindult, és azt mondtam, akkor is voltatok egy olyan nyolcan-tízen jelen, abból most talán hárman vagytok, de lehet, hogy négy, de inkább három, Én úgy mondom, ahogy úgy most végignézek rajtatok, a családot kivéve, persze, mert azok itt vannak, ugye. És mikor azt mondtam nektek, mert láttátok, hogy nagyon szenvedett, nehezen tudott beszélni a tanulás alatt. És ekkor azt mondtam számotokra:

– Most nevettek, hogy részesei lehettek e tanításnak, de eljön az idő, amikor kiválasztott Mária testvér kiáll elétek, és hosszan tud szólni és beszélni felétek és hozzátok.

Erre ugye, mit mondott a család legidősebb tagja?

– Erre majd befizetek, hogy a Mari fog tanulni és beszélni!

Majd a tanulás, mikor folyamatosan ment, és mikor megtapasztalja, ugye, hogy valóban működik a tanítás, akkor már azt mondta:

– Ó, Uram! Már sokat adtál, ne adj már neki többet.

Akkor már érezte, hogy: „Én, aki itt vagyok vele, Én, aki ennyi évet megérettem, én, aki ismerem, hát nem akartam elhinni, hogy ő valamikor is beszélni fog.”

Most néha azt mondják, hogy sok az a tanítás, amit adtam.

Én pedig azt mondom nektek: Még mindig nincs vége. Még mindig tanulnia kell a jelenben. Mert most, ha a jelen időt vesszük, nem a kezdetet, emlékezzetek, hisz nem régen volt az örömnep hajnala, előtte ugye végigjártatok vele együtt a bűnbánat-időt is. És akkor is megtapasztalhattátok a tanítás jelenlétét. Tehát ezért mondom számotokra, hogy nincs vége még a tanításnak. A tanításnak jelen

kell lennie, hogy működhessen rajta és benne, és ez által tudjon felétek és nektek szólni, amire felkészítem, és amit megadok számára.

Most visszatérünk ismét a kezdetbe, ugye, amikor még mindig az öröm évében vagytok, és amikor azt kérem tőletek, és ugye ez a kis oltárotok, ami el volt készítve, nem itt állt, hanem ott bent, középütt. Amikor még csak ez a kis helyetek eddig tartott. Hegyén-hátán ültetek, vártatok, hogy mikor mi és hogyan fog történni, és mikor azt kértem tőletek, hogy tanuljatok meg szépen imádkozni, úgy imádkozni, mintha egyetlen egy száj mondaná itt az imát.

Emlékeztetek erre az estére?

Amikor azt mondtátok már a végén, hogy:

– Uram, már fáradtak vagyunk!

Hisz már közel három órája csak a *Mi Atyánk* imát mondtátok.

De mit kértem tőletek?

Úgy imádkozzatok, hogy egy száj imádkozzon. Figyeljetek egymásra, ne akarjatok sietve, ne akarjatok elől vagy hátul maradni, ne akarjatok gyorsan, te is eredj, te is eredj, te is eredj, mert kész vagyok. Hanem az imának, ugye elmondottam, mondanivalója van.

Mi Atyánk, aki fent a Mennyekben van.

Ugye, elmondtam számotokra, az Atya és Én, Jézus Krisztus Uratok figyelnek benneteket, ha tudtok szívből, őszintén és szeretettel imádkozni.

Szenteltessék meg a Te neved.

Jöjjön el a Te országod.

Ugye, milyen csodálatos volt, amikor szívből, lélekkel, átéléssel úgy imádkoztatok! Igaz, hogy fárasztó volt egy kicsit, igaz, hogy egy kicsit nehéz volt, de utána ez az ima miatt fogadtak el benneteket.

Emlékeztetek?

Tehát most, akkor, akik akkor nem voltak pont jelen, mikor tanultátok, hogyan és miképpen vártam tőletek az imát. Most ismét szólaljon meg a felajánló imátok, de figyeljetek egymásra, mintha csak egy száj imádkozna.

Mi Atyánk...

A jelen lévő testvérek:

...aki a Mennyekben vagy. Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a földön is.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Most nagyon szépen imádkoztatok.

De hányszor van ilyen az engeszteléseken, hogy nem így imádkoztok? Néha elfelejtitek, hogy mit mondtatok:

– Köszönöm, Uram, hogy megtanítottál minket az imára. Igyekszünk úgy imádkozni, ahogy Te megtanítottál, és várod tőlünk.

Néha elhúzzátok, néha van, akik elöl jár, a másik lemarad egy mondattal, és néha azt mondjátok, hogy szinte zavaró.

Tehát ilyenkor – most ne ühümözzetek, hanem mindenki nézzen magába, hogy teljesíti-e azt, amire tanítottam, és amit kértem tőletek. Hanem néha elsiklotok a tanításom felett, és ezért kell azt mondanom, hogy nincs vége még a tanításnak.

Tehát néha vissza kell jönni ide a kezdetekhez, hogy ismét megtapasztaljátok, éreztétek a kegyelem ajándékát és szeretetét. Éreztétek, hogy nem kiválasztott Mária testvérnek mondtatok igent a meghívásotokban, az elfogadásotokban, a küldetésetekben, hanem Nekem, Jézus Krisztus Uratoknak, aki egyenként kiválasztotta testvéreit, mert szüksége volt rája. Hisz kikerestelek benneteket az út porából. Láttam, hogy megcsillantok az út porában, felismertelek, észrevettelek, kinyújtottam felétek kezemet, és kiemeltelek az út porából, és meghívtalak a küldetés követésében az útra, hogy Hozzám tartozzatok. Mert Én, Jézus Krisztus Uratok választottalak benneteket, nem pedig ti Engemet, ahogy néha van, aki így gondolta, hogy: „Én itt jól érzem magam. Én ezt a helyet kiválasztottam, én akkor itt maradok. És boldog vagyok.”

Csak akkor döbbsent rá, mikor kiválasztott testvér által a gondolatára ezt mondtam:

– Testvérem! Nem te választottál Engem – Én választottalak téged!

Akkor meglepődött, körbenézett, hogy talán neki szól ez az üzenet?

De elgondolkozott, hogy benne pont ez zajlott, a gondolataiban. És a gondolatára megkapta a kiválasztott testvér által a választ, ami által megértette. Hisz azt mondtam, folytatólagosan:

– Igen, én választottalak ki. Öröm és boldogság, hogy itt vagytok.

De itt azt is elmondtam:

– Innen az út a küldetés követésének tovább Atyám házába vezet, ahol várlak ismételen benneteket.

Tehát ez egy csodálatos tanítás számotokra, hogy éreztétek azt, hogy Én felismertelek benneteket, nem hagytam, hogy elveszettek, nem hagytam, hogy tönkre menjetek, hanem kinyújtottam felétek kezemet, hogy legyen, mibe bekapaszkodni, és az út porából kiemeltelek, és meghívtalak az útra, hogy Hozzám tartozzatok a küldetés, követés részében.

És ha már ezen az úton haladunk, akkor az imát, amelyre megtanítottalak benneteket, így legyen jelen számotokra, hogy éreztétek a kegyelem ajándékát, éreztétek azt, hogy az imát, amikor mondod, minden szó- és mondatnak értéke van, mondanivalója van, ami által megkaphatod azokat a kegyelmeket, amelyre várakozol vagy vágyakozol.

Majdan fölkészültetek, ugye, e szerény est... Úgy mondja, ahogy a *Koros szolga*¹⁶ mondotta számotokra?

– Ezt az illő, brüsszeli csipkével ellátott helyet...

Mert gúnyként szánta számotokra.

De ti annál jobban örültetek, hogy:

– Mi ezt tudtuk akkor, abban az egy napban elkészíteni, hogy ne fázzunk, ne ázzunk, legyen fedél felettünk, ha kell, összebújunk, és így imádkozunk.

Hisz akkor már megoszlottak a testvérek. Sokan voltak akkor is, szorultatok össze, de több nap jöttetek. És akkor mégis meg tudtatok férni egymás között, egymás mellett. És örültetek egymásnak. Néha itt maradtatok a másnapba átmenve, örömmel, mert vártatok:

– Lesz-e ma tanítás? Jön-e ma közénk az Úr Jézus?

– Ugye, mindig ez volt bennetek, mert:

– Akkor vagyunk nyugodtak, hogy ha szól hozzánk. Ha többet nem, csak egy mondatot, már az is elég, és megnyugvás, és már örömmel és szeretettel térhetünk haza.

És a szeretet ünnepére is így készültetek. Azon meditáltatok ugye, hogy hogyan és miképpen díszítsétek fel. De a díszítés helyett, elmondottam számotokra, hogy ez a hely, ahol Én, Jézus Krisztus Uratok születtem, különben néz ki, de mégsem palota. Ezért hát a helynek megfelelően készüljétek itt a szeretet ünnepére.

És akkor a testvérekkel ugye megértettétek, hogy:

– Nem kell ide nagy karácsonyfa, nem kellene ide csillogó égők, nekünk a szeretetünk, a szívünk és a jelenlétünk kell a pár ágak között, hogy érezzük, Uram, hogy Veled egyek vagyunk e meghívásban és e küldetésben.

S akkor az öröm és a szeretet megmutatta számotokra, hogy hogyan tudtok figyelni egymásra, hogyan tudtok imádkozni egymásért, különösképpen akkor, ugye, amikor valaki fájdalommal, bánattal vagy szomorúsággal érkezett közétek, és azt mondotta:

– Imádkozzatok velem együtt, segítsetek nekem imádkozni, hogy megkaphassuk a segítő kegyelmet.

Amiért éppen akkor, abban az időben a Szentséges Szív elé járultatok.

De az imában is voltak és vannak olyan testvérek ugye, akik akkor még nem tudtak imádkozni, és elbújtak, hogy nehogy meg legyenek szólítva, hogy ezt a tizedet talán ők imádkozzák. Hisz ugye, volt az az időszak is, amikor Én, Jézus Krisztus Uratok láttam az ide jövő testvéreket, láttam, hogy kinek milyen problémája és fájdalma van, és mikor ezt így megtapasztalták, akkor volt, hogy így oda mentem, és a kezemet rá raktam a fejükre, és azt mondtam nekik:

– Most benneteket hívlak az előimádkozós részében, hogy imádkozzatok.

És volt, aki félt, aki azt mondta:

¹⁶ ti. Molnár Gyula diakónus

– Én hátra ülök, mert akkor talán nem ismer meg, nem vesz észre, hogy itt vagyok, hisz én nem tudok imádkozni. Izgatott vagyok.

Ugye, Tibi bátyatestvér? Te is köztük voltál. Amikor a nejeddel együtt:

– Adjatok gyorsan egy *Hozsannát!* Adjatok gyorsan, mert nem tudom, mit kell imádkozni!

Állj föl, és mondd el, hogy élted meg.

Többen a jelenlévők közül:

Mindjárt hívják.

Jézus Krisztus Urunk:

Hallotta. Ha figyelt, hallotta. Nem azért van ott, hogy beszélgessen.

Ő azért van ott, vagyis azért *kellene*, helyesbíték: kellene ott lennie, hogy figyelje a technikát. Ha valahol valami probléma van, akkor ne szólni kelljen neki, hanem ő már akkor tudja, hogy mit kell tennie. De néha egy kicsit elszabadulnak ott az indulatok.

Na, bátyatestvér, meséld el, mikor téged választottalak ki az imára, és tiszta ideg voltál?

A bátyatestvér:

Igen, én tiszta izgalomban voltam, s a Margit nélinek... Mondom a Margit nélinek, hogy jöjjön már ide ki, hát én nem tudom abszolút az imákat, semmit. S mondom, hogy kell azt az egy titkot elmondani?

S akkor azt a Hozsannában néztem, s akkor neki is mondom, hogy üljön már ide mellém egy kicsit, ne egyedül legyek itt kint. És szépen elimádkoztuk az egy titkot, na, de eszméletlen nagy izgalomban voltam.

Jézus Krisztus Urunk:

Leizzadt. Egy tized alatt. Mintha legalább egy évet öregedett volna. Úgy élte meg.

De nemcsak ő, a neje szintén ugyanígy volt. Mert az is azt mondta... Az meg azt mondta:

– Adjatok gyorsan egy *Hozsannát!* Adjatok gyorsan egy *Hozsannát!*

Mert annyira félt, örült, hogy ki lett választva, de valahol a félelem erős volt benne. És ez az, amiről mindig tanítalak benneteket, hogy a félelmet ne engedjétek szívetekbe. Mert a félelem néha el tud benneteket vinni, és akkor nem érzitek azt, amiért éppen talán erre a helyre eljöttél, vagy éppen elmész Atyám házába, és kérsz segítséget, kegyelmet, vagy kéred a gyógyítást, vagy bármilyen problémád van, amiért összeteszed a kezedet, amiért elmész imádkozni, amikor azt mondd, hogy: „Uram, hallgass meg! Jöjj segítségemre!”

És hidd el, hogy Én ott vagyok, csak érzetek kell a jelenlétem szeretetét.

És az ima kiválasztásával is azt akartam nektek megadni, hogy az ima ereje milyen erős. Mert hányszor és hányszor, mikor befejeztétek ugye az estét, és könnyek között azt mondtátok:

– Köszönöm, Uram! Senkinek nem mondtam el az én saját fájdalmamat, senkinek nem mondtam el, hogy én ma miért jöttem imádkozni. Te vagy az, aki mindent lát. Láttad az én szívemet, láttad, hogy én ma mit akartam itt elhelyezni, és pont engem hívtál meg egy tized imára. És ezt az imát könnyek között mondtam. De azért, mert megértettem, hogy valóban itt vagy, Uram, valóban Te szóltál hozzám, hogy érezzem azt, hogy ne féljek, hanem bízzak Benned.

És ugye, hányszor és hányszor megbeszéltétek az ima végén. Örültetek, mikor másokkal megoszthattátok mindazt, ami bennetek rejlett, ami által éreztétek, hogy: „Igen, Uram, Te vagy az, aki látod a mi szívünket, látod lelkünket, látod egész lényünket, és megadod azt a kegyelmet, amire éppen abban a pillanatban a legnagyobb szükségem van. És akkor érezzük azt, hogy az ima, amelyet felajánlunk, és imádkozunk, és meghozza kézen foghatóan a segítséget.”

Most megint nem a kezdetben vagyunk, hanem inkább, mondhatom azt, hogy most a jelen részében, amikor az a bátyatestvér is most szól felétek, hozzátok, igaz, hogy ő később lett kiválasztva bátyának, de a bátyasága után történt vele egy eset, és ami által ő saját maga megtapasztalta, hogy az imának milyen ereje van. És most ő erről fog nektek egy pár szót mondani, hogy higgyetek és bízzatok a segítségnyújtásban.

A bátyatestvér:

Hát igen, tavaly június 14-én egy baleset elszenvedője voltam, ami elég komoly fájdalmakat okozott, és elég veszélyessé is válhatott, mert hét bordám törött el egy kerékpár-baleset következtében, és a lapockám szakadt három darabba. Az orvoskollégáim meditatáltak rajta, hogy mi lenne nekem a legjobb, hogy operálni kéne-e vagy nem. De végül is a mellett döntött a család az orvos fiammal közösen, illetve ezt inkább ő, hogy nem kell engem operálni, majd lesz, ahogy lesz. Egy kézzel is lehet receptet írni, mert az a veszély fennállt, hogy esetleg a kezem nem fog mozogni – a bal vállamat érte ez a nagy sérülés. És bizony, szinte kézen foghatóan lehetett érezni nap int nap azt a segítséget, amit az ima által kaptam én annak idején az imalánc, a sükösdí testvéreknek az együttérzése.

Hát most lehet azt mondani, hogy szerencsém volt, hogy hát így alakultak a dolgok. Mert nem, hogy nem mozdul a kezem, de olyan, mint volt.

Hát ugye, erre azt lehet mondani, hogy ez csoda. Mert igazándiból a műtét nélkül kerültem én egy olyan helyzetbe, ami nem volt remélhető.

De ez az egész dolog is, ami engem ért, az a kegyelem, hogy bátyává választott az Úr. Hát, egy...

Olyan érdekes történet volt. A Józsi hívott akkor az egyik alkalommal, talán nem is akartam jönni. És nem tudom szó szerint elmondani, hogy mit mondott, szükség van rám, vagy valami ilyesmi. Hát én olyan egy óra tizenöt-húsz percre

lakom innen autóval, de én akkor úgy ide repültem negyven perc alatt, olyan késztetés volt bennem. És nem volt semmi probléma az úton, nem kellett cikis előzésekbe belebonyolódnom, hanem minthogy ha zsinóron húztak volna ide. És olyan utam volt ide, olyan sima utam talán egyszer sem volt. Azt megelőzően, meg azóta se. Jártamén itt nagyon sokszor, de minthogy ha egy autósztádán egyedül haladtam volna Sükösdre, és minden probléma nélkül. Nem volt őzike, nem volt nyuszika, akit ki kellett kerülni, hanem az a boldogság és az az eltökéltség, hogy énnekem itt a helyem.

Na, most ez a gyógyulás is olyan dolog, hogy lehet ezt minden oldalról megtekinteni, de azért nem húsz éves vagyok, a kollégáim, akik nézték a röntgenfelvételeket, mondták nekem, hogy hát ez negyven-ötven évvel fiatalabb embereknél se így szokott lenni. Úgy, hogy én nem gondolhatom azt, hogy ez az én érdemem – ez a Jó Isten érdeme, az Úr Jézusé, és annak a Szeretetközösségnek az együttérzéséé, ami nekem ezt a segítséget meghozta.

Jézus Krisztus Urunk:

Ezt azért találtam fontosnak számotokra elmondani, mert ez azért jó, hogy halljátok, mert nem egy egyszerű embert hallottatok, hanem egy olyant, aki másokon is segít a tudásával, mert ugye, ahogy figyeltétek, kollégák. Tehát ő is orvos, vagyis, ahogy Én, Jézus Krisztus Uratok szoktam szólítani: a medikusok. Akik segítséget nyújtanak azoknak, akik felkeresik őket.

Hisz volt egy időszak a kezdetekben, mikor arról tanítottalak benneteket, hogy ők is Atyám gyermekei. Ne mindig kétkedve menjetek hozzájuk, hanem legyen nyitott a szívetek. Úgy jelenjete meg. De ha úgy érzitek a megtapasztalásban, hogy talán nem azt a kellő figyelmet kaptátok, olyankor imádkozni kell érte, értük. Kérni számukra a Szentlélek kegyelmét, kérni: „Uram, jöjj! Én nem törődök a másokkal, én csak a magam részére kérem számára, hogy velem hogy legyen, hogy viselkedjen, hogy érezze azt, hogy én is egy ember vagyok.”

Tehát erre kell néha figyelnetek. És mikor egy ilyen embertől halljátok, akinek valóban ez kézen fogható segítség volt, de nem csak ő, itt többeket fel lehetne állítani. Van másik bástyá is, aki épp akkoriban, nemrég szenvedett egy másik sérülést, és öneki is műtét nélkül helyre jött a lába. És rendben van.

Tehát sorolhatnám itt a megtapasztalásokat. De ez mind arra jó, hogy csak néha egy-egy mondatban, egy-egy pár gondolatban szólni felétek, hogy a hiteteket, ahogy e jelenben mindig kiválasztott testvér által elmondatom számotokra, hogy a hiteteket és a reményeteket soha, de soha ne dobjátok el szívetekből és lelketekből. Mert a hit, a remény, ha benned van, akkor várhatod azokat a kegyelmeket, amelyre szükségetek van, és amire vágyakoztok, hogy megerősödvé éreztétek, hogy: „A Te testvéreid vagyunk, Uram, Hozzád tartozunk. Elfogadjuk a földi életünket, de az elfogadás mellett mindig kérjük, légy jelen, és ha Hozzád fordulunk, hallgass meg, és segíts.”

És akkor lehet érezni a kezdetben, a jelenben, hogy milyen csodálatos az Ő közelségében lenni nap mint nap.

Majdan visszamegyünk most megint a kezdet ahhoz a szakaszához, amikor felkészítettem kiválasztott testvéreimet, hogy eljött számotokra az idő, hogy megtanuljátok a *Fájdalmas szentolvasó* titkának értékét, kegyelmét, ajándékát és a szeretetét. Mert sokan ezt nem így veszik, de van neki szeretete.

Ekkor azok, akik akkoriban azt mondták, hogy: „Ne menjetek oda, ez nem jó hely! Ez nem jó hely, mert ilyen nincs, hogy nem szabad imádkozni egyfajta rózsafüzért!” Ismét megjelentek, hallották, hogy már lesz a *Fájdalmas szentolvasó* is imádkozva. De az imádkozás ugye csak akkor jött el számotokra, amikor felkészültetek, hogy eljött a bűnbánat-idő, és a bűnbánat-időben ugye majd végeztük a keresztúti ájtatosság átélését, imádkozását, éneklését, és majd imádkozhassuk a *Fájdalmas szentolvasót*.

Az elképzelés nagyon szépen megfogalmazódott bennetek, de Én, Jézus Krisztus Uratok egy pillanatra átírtam, hisz azt mondtam, a bűnbánat két napjában, mikor imádkoztatok, s azt mondtam:

– Holnap teljesen nem így fogtok jelen lenni.

És nem értettétek, miért mondtam számotokra ezt el.

Ennek részében másnap egyre többen és többen jöttetek, hogy megtapasztalhattátok, hogy valójában mi fog lenni.

Eljöttetek, megtartottátok ugye a bevezető imát, elolvastátok a napi *Evangelium-részletet*, és felkészültetek, hogy majd elvégezzük a keresztúti ájtatosságot, amikor Én, Jézus Krisztus Uratok megjelentem kiválasztott Mária testvérnek:

– Köszöntelek benneteket, testvéreim, akik eljöttetek e bűnbánat első pénteki keresztúti ájtatosság részvételére Én, Jézus Krisztus Uratok, hogy megtapasztaljátok a *Fájdalmas szentolvasó* titkának értékét, kegyelmét, ajándékát és szeretetét. Elkezdhetitek a keresztúti ájtatosságot kiválasztott Mária testvér nélkül.

E szavak hallatán többen meglepődtek, hogy:

– Akkor hogyan? Mi imádkozunk? Közben éneklünk, és ő nem lesz velünk? Vagy elmegy innen? Vagy mi lesz?

Ekkor mondtam meg először kiválasztott testvér számára, hogy:

– Érezd a *Fájdalmas szentolvasó* titkainak értékét, kegyelmét és ajándékát. Érezd a keresztúti ájtatosságnak a mondanivalójának átélését. Ezért számodra a fájdalmat adom meg az átéléseben.

Ekkor mindenki meglepődve, szinte már csak halkán imádkozva, énekelve, és figyeltétek, hogy valójában most mi történik. És csak azt látjátok, hogy jelen van a fájdalom, a sírás, és nem tudtátok, mire vélni, miért van jelen.

Majdan kiválasztott testvéreiteket a jelenlévők szeme láttára hat héten keresztül tanítottam, hogy mi a fájdalom az átélésében és a megtapasztalásában. És láttátok a szörnyű szenvedést, a kínt, a sírást, ahogy akkor ti mondtátok.

Megtörtént a bűnbánat hat pénteke a jelenléteketekben.

Majdan eljött az a bizonyos három nap, ahogy ti a jelenben mondjátok, a szent három nagy nap. De mielőtt még e három szent nagy naphoz tartoztatok volna, a keddi összejövetelben, ahogy jelen vagytok, és imádkoztok, énekeltek, a *Fájdal-*

mas szentolvasóval vagytok jelen, a bűnbánati énekekkel, és majdan Én, Jézus Krisztus Uratok ismét megjelentem kiválasztott Mária testvérnél.

Azt láttátok, hogy bólogat, de gurulnak a könnyei, és nem tudja, mitévővé váljon. A fájdalom leírhatatlan lett az arcán.

Majd, mikor visszatért újra közétek, szótlánul van. Egy kicsit figyelitek, de az után megkérdeztétek:

– Mi történt? Mert semmit nem hallottunk, csak láttuk arcodat, láttuk a könnyeidet, és nem tudjuk, hogy mi történt veled.

Mária:

S akkor elmondom a testvéreknek, a jelenlévőknek, hogy:

– Az Úr Jézus azt kéri tőlem, hogy amit hat héten a fájdalom szenvedésében megadott a számomra, azt most egyben, ami a nagypéntek lesz, vállaljam el. És nagyon megijedtem, hisz olyan nehéz volt ez a hat hét!¹⁷ És azt mondotta, csütörtökig gondolkodjak, és majd csütörtökön várja, hogy mi lesz a válaszom.

Ekkor már ti is elkezdtetek velem együtt sírni, és akkor azt mondottátok, ne féljek, nem hagytok el, imádkoztok velem, imádkoztok értem, hogy jó döntést hozzak.

Majdan eljött a másnapja, amikor ismét összejöttünk, és segítettetek, hogy erős legyek. De még nem tudtam, hogy mi legyen a válasz, hisz minden leforgott bennem. A betegségemre hivatkoztam, a családomra, a gyermekeimre magamban, hogy mi lesz velem? Mi lesz velük? Ezt a szenvedést hogyan lehet elviselni? És itt akkor nem tudtam, mi a helyes válasz.

Majdan eljött az a csütörtöki este, amikor ismét sokan jöttetek, hogy erősítsetek, hogy ne féljek, velem vagytok, imádkoztok, mindegy, hogy mi lesz. És akkor kérdeztétek, ahogy jöttem be, és azt mondtam, akik ott a szélén ültek, kell, hogy emlékezzenek rá:

– Nem érzem magam olyan erősnek. Lehet, hogy ma látom utoljára az Úr Jézust, de nem merem elvállalni. Mi lesz velem?¹⁸

Igaz, hogy a *Koros szolgálta* azt mondotta: „A szenvedésre mindenkinek szüksége van.”

De ezt a szenvedést nem neki kellett átélni, hanem nekem.

És akkor hangosan, együtt elkezdünk imádkozni, és bennem a félelem jelent meg, a családi gondolataim. Előjött, hogy ha ismét beteg leszek, mi lesz velem akkor? Mindent magam elé helyeztem, és nem tudtam, mitévő legyek.

Majd, ahogy itt imádkoztunk, énekeltünk, szomorúan részt vettünk, és megjött Jó Jézus Krisztus Urunk, hogy megadjam Számára a válaszomat, ami az volt bennem, hogy nem vagyok erős, nem tudom elfogadni.

De majd hogyan is fogom megmondani?

És ahogy megjelent, igent mondtam¹⁹:

¹⁷ Mária erősen sír, sírva beszél.

¹⁸ Mária még mindig sírva beszél.

¹⁹ Mária már nem sír.

– Igen, elvállalom. De segíts, légy mellettem. Segíts!

Majd kis idő elteltével elmondom Feléje a gyónó imát. Feloldoz, felkészít a holnapi napra.

Majd, mikor visszatértem, szinte minden szem rám szegeződött, meglepődve néztetek rám, szinte nem értettétek, most mi történt velem, hisz mindenki tudta, hogy úgy jöttem be, hogy nem vagyok erős, és nem tudom elvállalni.

Erre elmondtam a testvéreknek, a jelenlévőknek:

– Nem az a Jézus volt előttem²⁰, akit mindig láttam. Először nem is szólt hozzám, nem is kellett, mert, ahogy Rá néztem, a Kereszten függött, a haláltusájában. És ahogy rám nézett²¹, nem tudtam mást mondani, csak azt, hogy „Igen, elvállalom.” És amikor ezt kimondtam, valahogy megkönnyebbültem. És ahogy lehajtottam a fejemet, éreztem a könnyebbséget, majd ismét felemeltem, és már a megszokott Jézust láttam. És azt mondotta, felkészít a holnapi napra, hogy végigjárhassam a fájdalmat, szenvedés útját az átélésben.²²

Nagyon nehezen teltek az órák. Nem tudtam, mi lesz másnap.

Majdan eljött a délután, a három óra. És ahogy jövök ki, fájdalom ül szívembe, lelkembe, hisz azt látom, hogy mindenki feketében, könnyekkel, úgy nézett ki, mint egy ravatal. Csak nem tudtam, hogy ki lett felhelyezve.

Majdan megkezdődött a golgotai átélés az elfogadásomban.

Végig kísértetek imával, énekkel. Majd, mikor befejeztük, azt hittétek, hogy befejeződött a földi pályám, hisz azt mondjátok:

– Nincs vérnyomás, nincs pulzus.

Ekkor többen így szóltak:

– Uram, azt nem mondtad, hogy el is viszed Magaddal!

Jézus Krisztus Urunk:

De az után megadom számára, hogy szóljon hozzátok, és megnyugodtatok.

Eljön az idő, lejárt a Golgota, és be kellene vinni:

– Valamit kell vele csinálni, mert nem tudjuk. Egy összetört, elesett test van itt előttünk.

És most jönnek sorban a bástyák, és a saját megtapasztalásukat adják át számotokra. És nemcsak ez az első kezdeti (...), hanem ahogy utána jöttek a Golgoták, hogyan csiszolódtatok, és hogyan tudtátok meg, hogy mitévők legyetek, és hozzátok be Máriát, a kiválasztott testvért.

Sorban, egymás után.

Egy bástyatestvér:

Én vagyok az egyik bástya, aki annak idején a kezdetekből. És volt a legnagyobb gondunk, hogy a Marika itt összeesett tulajdonképpen, és nyuklott minden irányba. Nem tudtuk, hogy megfogni, mivel bevinni. Próbáltuk toló-

²⁰ Mária ismét sírva fakad, sírva beszél.

²¹ Mária egyre keservesebben sír.

²² Mária lassan megnyugszik, már nem sír.

kocsival is, székkal, aztán nagy nehezen valahogy becipeltük. S aztán később derült az ki, hogy sokkal egyszerűbb az, hogy ha egy plédet fogunk, és azon fekszik, és azzal fogjuk bevinni.

Köszönöm! Én erről ennyit mondtam volna.

Következő bástyatestvér:

Az úgy volt, hogy már több mindennel próbálkoztunk, és kitaláltam, hogy talán a Mamának a tolókoksjában kéne bevinni. Az se volt jó, abból is kicsúszott. De hogy ki találta ki ezt a hatalmas ötletet, hogy plédbe tegyük, lehet, hogy az Úr Jézus, nem tudom, de elég körülményes volt az elején.

Egy következő bástyatestvér:

Utána kerültem ide egy évvel, mikor ez a dolog történt, a pokrócos dolog, ugye, de akkor nem tudtam elképzelni azt, hogy ebben a pokrócba majd én hogy tudok belekapaszkodni. Hát én akkor elég jó sportoló voltam, de hát én azt tapasztaltam meg, hogy talán én vagyok a leggyöngébb ebben a csapatban. Aztán minden nap elkezdtem imádkozni: „Uram, Jézus Krisztus Atyám, segíts meg, hogy a kiválasztott sükösi Máriát kezeimmel, lábaimmal s derekammal elbírjam.” Aztán úgy belejöttem, hogy először gondoltam, nem is egy olyan dolog, hogy mindig itt kell lenni. És utána egyre jobban éreztem, igenis, szükségem van rá, de hát a kezdet kezdetétől fogva a mai napig, ahogy múltkor is elmondtam ugye, azóta ezerszeresére változott a Marikának a súlya. Az elején nagyon könnyű volt bevinni. De ma már egyre azt hiszem, hogy nemcsak az összes zarándoktestvér, velem együtt, az én bűneimet is hordozzuk, hanem, úgy gondolom, az egész világ bűne hatalmas lett ahhoz, hogy ez a pokróc el ne szakadjon. Többször elszakadt, itt voltak szent asszonyok, akik megvarrták.

Igen, kiválasztott Mária szolgálta megvarrta.

Jaj, és aztán utána már gondolkoztunk azon, én, építész lévén, hogy majd csinálunk egy olyan hordárt, amin tulajdonképpen megfűjjük a füleit, és Marikát már úgy visszük, nem a pokrócot szorongatjuk.

De hát azzal se tudtuk bevinni. Akkor Antal atya kitalálta Németországból, hogy hozzon valamit. Az se sikerült. Maradtunk a Mózes előtti korszakban, a pokrócnál. Azóta is azzal a pokróccal visszük be.

De nagyon nehéz, nagyon nehéz, elmondom.

Sokkal nehezebb, mint az elején volt.

Köszönöm.

Mária:

Én csak itt elmondom, hogy azt mondta: Hát valahogy megbirkóztam.

De ez teljesen nem így volt ám, higgyétek el.

Az úgy volt, mikor legelőször részt vett, hogy bevigyen, legközelebb jött, azt mondta nekem:

– Tartsd így a kezed.

El nem tudtam képzelni, mit akar.
Emlékszel?

A bátyatestvér:

Igen. igen.

Mária:

Fölemelt egyedül jobbra, balra.

– Érdekes, most elbírlak egyedül. Ott meg olyan rohadt dög nehéz vagy, hogy leszakad a kezünk.

Emlékszel?

A bátyatestvér:

Igen. Utána úgy volt, hogy kinéztek a kollégáim, akikkel sportoltam, hogy mi a bajom. Nem csináltam semmit, és mégis nem bírtam a kezeimet fölemelni. Hát, mondom, hétvégén vettem egy zarándokúton részt. És kérdezték, miért, a zarándokúton súlyemelés volt?

– Igen, mondom, vittem a ti bűneiteket is, meg az enyémekeket is.

Azóta a kollégáim már nem kérdezik, hogy hova járok első pénteken.

Jézus Krisztus Urunk:

Tehát először kiegyensúlyozta magát, hogy hogy tud jobbra rakni, balra rakni.

– Hát most nem is vagy nehéz. Egyedül be tudnálak hozni.

Csak akkor még ő értette, hogy a Kereszt súlyát viszi a testtel együtt. De a Kereszt súlya nem kimondottan kiválasztott testvér része volt, hanem benne, ahogy most már a jelenben mondjátok, jelen vannak az akkori bűnök, és jelen vannak a mostani bűnök.

Na, tovább, bátyatestvérek, még szólhattok.

Egy következő bátyatestvér:

Hát én annyit szeretnék elmondani, ugye bemutattam ezt a balesetemet, hogy mennyit fohászkodtam azért, hogy legyen olyan csoda velem, hogy én még egyszer tudjam vinni a Marikát.

Ez a csoda is megesett. De úgy kell mondjam, hogy csatlakozom a Józsihoz, hogy volt már olyan gondolatom, hogy ráállítom a Marikát egy mérlegre, hogy miért megy ez ilyen nehezen. Lestem a többi kollégát, hogy nekik annyira nehéz? Hát próbáltam visszatartani a gondolataimat, de mire beértem, már a fülemben is levegőt kellett venni. Pedig a balesetemet megelőzően én is teljesen sportos ember voltam, mindig sok minden, még emelni is jártam a fiaimmal egy pár hónapig, tehát nem kellett volna ezt ilyen nehéznek érezni, de az mind a mai napig úgy van, hogy amikor a Golgota van, akkor én fohászkodom az Úr Jézushoz, hogy adjon nekem erőt, hogy be tudjam vinni, és nekem se legyen semmi bajom, mert azért már én se vagyok húsz éves.

Egy következő bátyatestvér:

Elméletileg, talán úgy néz ki, hogy én vagyok a legerősebb, legalábbis úgy messziről úgy tűnik, de amikor oda érünk, hogy cipeljük, vagy visszük befele, akkor igencsak elhagy az erőm engem is.

Hát, legerősebb. Talán, azt mondják, de nem biztos. Olyankor mindig elfogy az erőm valahogy.

Hiába mondom, hogy négyen visszük, de akkor is, mintha egyedül cipelné az ember.

Jézus Krisztus Urunk:

Most csak a terhekről beszéltek, de arról nem hogy mit éreztek a kegyelem által.

Mindenki csak a terhet mondja. Kegyelem akkor nincs is jelen?

A bátyatestvér:

De jelen van, csak nem tudom, hogy kifejezni, szavakba önteni.

Egy korábban felszólalt bátyatestvér:

Én mondtam, hogy mekkora örömet jelentett ez nekem, és ez hosszú hónapokig volt az, hogy fohászkodtam. Mert az egy vágyakozás volt bennem, hogy vajon hányszor föltettem, hogy leszek én még olyan ember, hogy képes leszek? És a Jó Isten megadta, hogy igenis, a nehézség mellett ugyanannyi az öröm is. Tehát amikor az ember túl van egy ilyen első pénteken, vagy ne adj, Isten, ami a húsvéti Golgoták egymás után hetente, hatszor, hétszer.

Nekem eddig csak hét volt.

De ez egy olyan dolog, hogy a vágy, az énbennem, hogy ez nagyon hosszú ideig tartson, hogy képes legyek erre a kiválasztott szerepre. Mert azért ez egy akkora ajándék, hogy ezt nehéz szavakba önteni.

Jézus Krisztus Urunk:

Úgy látszik, a többi bátya, az nem érzi magát méltónak, hogy szóljon.

De miért kell szólni nekik?

Mondottam már, ha figyelnek, akkor tudják, hogy miről van szó.

Egy zarándoktestvér:

Ha ilyen beugrósok is szólhatnak.

Nagyon régóta nem voltam, tehát több hónapig, mert pandémia volt, otthon is dolog volt. És nagyon vágyakoztam már ide, s azt hiszem, a hatodik Golgotán voltam. Persze, régen is kaptam már fölkérést, akkor is úgy mentem haza, olyan örömmel, hogy majd leszakadt a kezem, de nagyon jó volt.

És most is, mikor Golgota, mikor vihettem a Marikát, és bátya lehettem, szabályosan dicsekedtem otthon, hogy az a kegyelem ért, hogy az Úr Jézust s saját bűneinket vihettem, és nagyon nehéz volt, meg tanúságot is tehettem.

És mindig adni jön az ember, de aztán nagyobb puttonnyal megyünk haza, annyit kapunk itt.

Köszönöm, Uram!

Egy zarándoktestvér:

Hát énnekem egyszer volt ilyen nagy kegyelmi ajándékom. Most, hát, pontosan nem tudom, hogy melyik péntek volt, szerintem az még a bűnbánat előtti valami első pénteken volt, hogy kevesen voltak a bástyák, és rám esett a választás, hogy kiegészítsem a három bástyát, hogy meglegyen a négy fő. És hát olyan érdekes volt az egész helyzet, hogy én az elég túrhető fizikumban vagyok még, mondom, mindegy, valahol. Hát, akkor fogjam meg itt a pokrócot. Nem! Menjek egygel odébb. Nem! Menjek még egygel odébb. S akkor ott fogjam, amott fogjam. És a végén aztán az a sarok jutott nekem, ahol a Jézus, a Marika személyében Jézusnak a feje volt, és ez számomra egy nagyon extra kegyelmi ajándékot adott, mert hát ugyan nem vagyok orvos, de egészségügyi főiskolát végeztem, tehát az egészségüghöz van azért valami közöm, és véletlen, most már nem tudom, hogy pontosan melyik lépésnél, egy kicsit megcsúszott a pokróc sarka a kezemben, és ahogy abban a pillanatban a Jézus feje megnyeklett, az számomra teljesen egyértelmű volt, hogy itt én most a misztikus halott Jézust viszem.

És ez számomra egy óriási kegyelmi ajándék volt, hogy ezt megtapasztalhattam, hogy valóban Ő teljesen misztikus halál állapotában van, mikor így visszük.

S ebből aztán írtam is egy kis cikket.

Ugye, ez az élményemről majd a következő *Tengernek Csillagában* benne lesz.

De ez egy olyan élmény volt, ami hosszú ideig betöltötte a lelkemet.

Csak, hogy, és élményt is.

Jézus Krisztus Urunk:

De előtte elmondjuk azt is, hogy pont azon a nap azt mondja:

– Nem éreztem annyira a hívást.

De a testvérek szóltak neki, hogy:

– Gábor, jó lenne elmenni. Gábor, intézd el.

– Hát – azt mondja –, rá hagytam magam beszélni, eljöttem. És meglett érte a kegyelmi ajándékom.

A zarándoktestvér:

Igen, hát hála érte az Istennek! Ilyen csodálatos az Isten!

Jézus Krisztus Urunk:

Sokszor van ilyen, amikor azt mondjátok, hogy: „Éreztem a hívást, hogy eljöjjenek. És hogy ha eljövök, akkor tapasztalom meg, hogy kegyelem is járul hozzája, mert valamit érzek, valamit kaptam, amivel érzem azt, hogy Uram, Te vagy velem, Te fogod kezem, és Te vezetsz az úton a mindennapokban.”

Fontos, hogy erre tudjunk figyelni.

Egy zarándoktestvér:

Mondhatom, Uram?

Nagyon tanulságos.

Egyszer a Tibi nem volt itt, és én vittem helyette a Marikát. S amikor legközelebb itt volt a Tibi is, meg én is, akkor mondtam neki, hogy:

– Helyetted vittem a Marikát.

Valahogy így volt.

Jézus Krisztus Urunk:

Ez nem így volt.

A zarándoktestvér:

Nem így volt?

Jézus Krisztus Urunk:

Majd Én elmondom neked, hogy emlékezzél a kezdetre.

Az úgy volt, hogy a Józsi testvér nem volt itt. És ekkor téged megkérdeztek, s először azt mondtad, hát nem tudod a kezdetől. S akkor mondták, hogy:

– Hát nem egyedül viszed, hát velünk együtt.

Jó, akkor elvállaltad. Ez bűnbánat-idő volt.

A zarándoktestvér:

Igen, igen.

Jézus Krisztus Urunk:

És erre egy hét múlva megjelenik a József testvér, a bátya, és te így szólsz neki:

– Te meg, jó lesz, ha ezentúl itt leszel, mert helyetted vittem a Marikát.

A zarándoktestvér:

Így volt, tényleg!

Jézus Krisztus Urunk:

Erre ő visszafordul, és azt mondja:

– Nem helyettem vitted. Miért? Azt hiszed, abban a pokrócban a te bűneid nincsenek benne?

Azt mondja:

– Nemcsak a ceruzát kell fogdosni, hanem megélni a súlyt is!

Emlékszel?

A zarándoktestvér:

Emlékszem, igen.

De hát ilyen az emberi gyarlóság.
Ennyi.

Jézus Krisztus Urunk:

Most a megemlékezésben ilyenkor figyelniem kell, hogy valóban jól adjátok elő, hogy történt a történelemben, mert ez most már történelem.

Na, akkor másik két bástya nem jött be?

Nem várunk rájuk.

Nagyon jól érzik magukat külön.

Nem tudom, kegyelemre azért váraкоznak? Vagy nincs szükségük arra sem?

Fontos, hogy most, a jelenben egy kicsit megint vidámak és örömben vagyunk. Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok mindig ezt mondom számotokra, hogy öröm legyen szívetekben, béke a kegyelemmel. Működjön rajtatok és bennetek. Mert ha széjjelnéztek most a világban, látjátok, hogy mi minden vesz körül benneteket. Tombol a félelem, tombol a gyűlölet, tombol az irigység, és tombol a harag. S akkor várják, hogy mikor fogunk előre jutni. De az előre jutásban, ha önmagunkba nézünk, mi teszünk ezért? Figyelünk, nemcsak önmagunkra? Figyelünk felebarátainkra, testvéreinkre? Mert ugye, milyen jó, amikor felszabadultnak érezzük magunkat, amikor mosoly fakad ki belőlünk, ami által érezzük, hogy az élet milyen csodákat tud adni? És a kegyelem milyen nagy lehet bennünk és rajtunk, ha működik.

Fontos, hogy érezzük azt, hogy melyik úton szeretnék menni, kire figyelek, és kit fogadok el, kihez szeretnék tartozni, hogy én is érezzem a meghívásomat, a küldetésemet.

És akkor megtapasztaljátok mindazt, ami által tanítóttalak benneteket ennyi éven keresztül. Mert valóban, ahogy néha mondani szoktátok a jelenben, hogy a megtapasztalás a tanításában szinte mondhatod azt, hogy három évenként ismétlődik. Mert így vannak jelen ugye az *Evangeliumok*. De az *Evangelium* tanítása, amikor legközelebb jön el felétek és hozzátok, talán nem biztos, hogy ugyanazt a mondanivalót adja számotokra, amit azelőtt kaptatok. Az értelme ugyanaz, csak nem úgy ér a szívetekhez és a lelketekhez. Látni kell a jelen megfogalmazott életeteket, látni kell, hogy miben vagytok jelen, hogy hogyan és miképpen szóljak felétek és hozzátok, és hogyan próbáljalak felemelni, hogy éreztétek, hogy nem vagytok elveszve.

Fontos, hogy ezt ismét meg kell élnetek, meg kell tanulnotok, és meg kell tapasztalnotok. Mert ha ezek mind bennetek vannak, akkor a kegyelmi ajándékának ereje megerősít benneteket, ami által a jelenben, most mondhattátok: „Nem vagyok egyedül, mert Te, Uram, velem vagy, mellettem vagy, ha szükséges, megfogod kezem, és így vezetsz.”

De visszatérjünk a kezdetekhez, amikor végimentünk most a fájdalom, szenvedés megelevenítésében, megtapasztalva, hogy hogyan és miképpen kértem fel kiválasztott testvért erre a vállalásra, amelyet sokszor és sokszor kérdeztétek, de az évforduló ünnepségében mondhatom azt számotokra pár gondolat erejéig a

megtapasztalásában mindig megadom számotokra, hogy nehogy feledésbe merüljön, hogy Sükösdnek, e helynek ez a legnagyobb mondanivalója. Mert a felkérés a fájdalom, szenvedés Golgotájának elfogadásában elsőként az ifjúság megtéréséért történt.

És ugye, emlékeztek a kezdetekben, hogy néha hány és hány ifjú testvéretek megjelent. Örültek, hogy részesei lehessenek e megtapasztalásban.

De hányan és hányan olyanok is részt vettek, akiket szinte azt mondottátok, hogy elkellene innen küldeni, mert ők nem ide valók.

Most ezt a részt emelem ki számotokra, amikor szintén sokan jöttetek, a ti szavakat használva, az első péntekre. És jött egy busz Dunántúlról, tele zarándokokkal, és rajta két fiatallal. A két fiatal valóban nem ide illőként érkezett, hisz ő nem is ide jött. Ők csak azért jöttek át, mert volt a buszon hely. És ahogy itt látták, hogy milyen sokan járkálnak, kiválasztott testvért is valamiért kihívták. Ekkor oda lépett hozzája ez a két fiatal, azt mondták, hogy:

– Ide tartozik az emberek közé?

Válaszolt Mária:

– Igen.

– Szeretnénk megkérdezni, van-e itt diszkó.

Mária meglepődve nézett.

Azt mondja:

– Mi eljöttünk a busszal, de nem itt akarunk lenni, ahol egy öregasszony jár valami Golgotát, hanem mi azért jöttünk, hogy addig elmegyünk a diszkóba.

Hát kiválasztott testvér szól számukra:

– A faluban nincs. Vagy Bajára mennek el, vagy Miskére. Ezen a két helyen van most legközelebb diszkó ezen a napon.

Ezzel elmentek.

Eljött ugye az este, mert délután volt.

Nem figyelték ők, hogy ki van jelen, hanem akkor, mikor látták, hogy jönnek több fiatalok, olyan korúak, mint ők, akkor maguk között megbeszélték:

– Hát akkor nem együnk sehova, itt maradunk. Hát meglássuk azt az öregasszonyt.

Ekkor bejöttek.

Anyókánkról is meg kell ugye emlékezni, ő vezette be őket, és elhelyezte őket itt a padkán, ahogy nevezte.

Utána bemegy:

– Tündérekém! Van itt két fiú, aki nem ide való. Megengeded, hogy elküldjem őket?

Erre Mária így válaszol:

– Nem, Etuskám. Senkit nem szabad elküldeni. Tudod, mit mondott az Úr Jézus még korábban, a kezdetekben, hogy bárki jön, az ajtó nyitva, és mindenki bejöhet, és itt maradhat.

Elindul, de visszalép:

– De tudod, te nem láttad őket, ők nem ide valók!

Kijött, a fiatalemberek itt helyet foglaltak ugye a padkán, majdan elkezdődött a Golgota. És mikor látták, hogy pont az a testvér jön ki a kiválasztottban, akit ők elneveztek egy öregasszonynak, akitől megkérdezték, hogy van-e diszkó, kicsit elszégyellték magukat. De azért itt maradtak. És ahogy végigélték a Golgotát, az egyik megkapta azt a jelet a látásában, hogy mikor Mária testvér a Kereszttel megy, és küszködött, és egy kő, amely, ahogy lépkedett, és nehezen, elgurult, ő fölkapta a lábát, mert azt hitte, hogy az ő lábának fog esni. Teljesen látta a követ.

A másik pedig azt a pillanatot élhette át, amikor kiválasztott Mária testvért az átélésben a Keresztre helyezik, és látta a bal kezének keresztre feszítését a szögekben, a vérben.

De ekkor ők nem beszéltek erről semmit, haza mentek. Majdan egy hét múlva megjelentek. Erre most, aki ma elsőként szólt bátyatestvér, az, ha emlékszik, igazolni tudná, mert pont akkor bontottátok el a házat, a kiugró részét.

Megjött ez a két fiatalember öltönyben, nyakkendővel, illően köszöntek, kiválasztott testvér sem ismerte fel, köszönti őket, majdan bevezeti, és elkezd nekik mondani, hogy ház itt valójában mi van, mert azért jöttek, hogy hát egy pár szót tudjanak beszélni.

És mikor ide bejöttek ismételten, akkor azt mondták:

– Ide ülünk a padkára.

Mária:

Próbáljak visszagondolni, hogy kik ültek itt múltkor.

Jézus Krisztus Urunk:

Kiválasztott Mária testvér olyankor már nem nézi, hogy kik vannak itten.

De eléje vetítettem a képet, amikor megkérdezték tőle, hogy hol van itt diszkó. akkor Mária testvér is elmosolyodott, és így szólt felénk:

– Most már tudom, ti vagytok az a két fiú, aki a busszal érkezett.

És ekkor örömmel mondták. És akkor mesélték el kiválasztott testvér számára, hogy őket mi érintette meg ezen a Golgotán. És elindulnak ők is az úton, hogy az Úr Jézust kövessék. De még meg kell tanulniuk imádkozni, meg kell tanulniuk, hogyan kell viselkedni, és meg kell tanulni, hogyan kell élni a mindennapjaikat. És ehhez kérték kiválasztott testvér segítségét, ami által az ő életük e helyen a megtapasztalásában, a megélhetésében megváltozott.

Most Én, Jézus Krisztus Uratok ezt a részt hoztam el számotokra, hogy igen, asz ifjúságért vállalva a fájdalom, szenvedés Golgotáját. És sokszor azt mondjátok most is:

– Hát nincsenek fiatalok. Akkor még mindig járni kell, elfogadni kell ezt a Golgotát?

A jelenben mondjátok, kérdezitek.

Ha itt nem is látjátok szemeitekkel az ifjú testvéreket, de Én, Jézus Krisztus Uratok elmondom, amit kiválasztott testvér számára is már többször megadtam:

Ha csak egy testvér tér meg a szenvedés által, nem volt hiábavaló a fájdalom, szenvedés Golgotája.

Most, ha ti azt az egy testvért nem kimondottan itt látjátok, csak netán idővel szembesültök vele, akkor valahol éreztétek, hogy: „Igen, Uram, amire Te tanítottál, amit megadtál, ha mindjárt nem is érezzük, de idővel megadod számunkra a kegyelmet.”

Így van az, amikor néha elszomorodtok, hogy az engesztelési napokon is, a jelenben, kevesen vagytok. Most már annyira nem lehetett ezt érezni, mint korábban, hisz most már megértettétek, ha ketten vagytok csak jelen, és jelen vagyok Én és Édesanyám, akkor már négyen vagytok. És hogy szól felétek ez az *Evangelium*?

Ha ketten, hárman együtt vagytok, ott Én is jelen vagyok.

Tehát, ha ketten vagytok, akkor már nem hárman, hanem négyen vagyunk, és négyen imádkozunk. És már négyen tudjuk felajánlani az ima erejét a Szentséges és a Szeplőtelen Szívhez a meghallgató kegyelemben, hogy segítséget kaphassunk, vagy segítséget kaphassanak mindazok, akikért imádkozunk, akiket felajánlunk.

Tehát így éljétek meg a hétköznapi engesztelés napjaitokat a kegyelem működésében és szeretetében.

Majdan visszatérve ugye a kezdethez, amikor a tanításokban vagytok jelen, és a tanításokat tapasztaljátok meg, amelyek hónapról hónapra, a bűnbánat-időben hétről hétre megadatik számotokra, hogy részeseivé váljatok a meghallgató kegyelemben. De a tanítás részében sokszor sok mindenről szólok felétek és hozzátok a meghíváshoz, a küldetéshez és a felismeréshez. Hisz fontos, hogy ezeket éreztétek a bensőtökben, és akkor a kezdetek tanításai vezetnek benneteket az élet mindennapjában. És mikor szomorúak vagytok, elesettek vagytok, akkor érzitek, hogy hogyan és miképpen fogadjuk el a kegyelmeket.

De voltak olyan tanításaim is felétek, hogy megtapasztaljátok, hogy milyen, amit belevisztek, ahogy mondani szoktátok, a fejetekbe, de Én azt szoktam mondani: az agy működéséhez. Hisz az agynak van jó félteke, és rosszabb félteke. És az agy működésével a jó akkor lesz nagyobb, ha nemcsak a negatívumokat, hanem a pozitívumokat is bevezitek a fejetekhez és a fejetekbe. Mert ha csak néha a negatívumok élnek bennetek, az nem biztos, hogy jó felé visznek. Hisz jelen van most az a bátyatestvér, aki annak idején itt foglalt helyet, vagyis foglalt, inkább úgy mondom, térdelt. És kiválasztott Mária oda ment hozzája, és azt mondja:

– Elmagyarázom, hogy hogyan éljétek meg, hogy hogyan van jelen a fejetekben az agy működése.

Meglepődött: „Jaj, minden menjen ki a fejemből, nehogy elmondja, mi van benne!”

De ugye, diszkrét volt Mária, diszkrét volt, és nem mondta el, de te érezted, hogy nem kimondott Mária volt, aki szólt hozzád és feléd és rajtad.

Most mondhatod el.

A bátyatestvér:

Igen, ez tényleg így volt. Ott ültem, és jött az Úr, és fogta a fejemet, és mondta, hogy:

– Minden gondolatodat azért nem mondok el, csak néhányat.
Úgy, hogy ez valóban így történt.

Jézus Krisztus Urunk:

Mert meg voltál lepődve.

A bátyatestvér:

Igen, rettentően meglepődtem, hogy most akkor mi lesz, hogy mit fog mondani.

De diszkrét volt, és nem mondott el mindent.

Jézus Krisztus Urunk:

Erről azért kell beszélnem felétek ebben az örömnépnében, mert néha úgy vagytok jelen, hogy csak lássátok a Golgotát, lássátok a szenvedést, és akik a kezdetben nem voltak itt, azok el sem tudják képzelni, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok szinte úgy voltam jelen a testvérek között, hogy így beszélgetve, ahogy ti, a ti szavakat használva, mint egy családtag. És figyeltem reátok, tanítóttalak benneteket. Ha kellett, szinte megfogtam kezeiteket, ha kellett, kirángattalak, hogy tudjunk haladni.

Majdan sok meghívása is volt kiválasztott Mária testvérnek a tanúságtételében. Most majd jönnek azok a testvérek, akik elkísérték, és ne féljenek kijönni, szólni, amikor hívom őket a megtapasztalásuknak a felismerésében. Hisz van, aki több úton is jelen volt velem, és elkísérte.

És vannak most olyan testvéreitek, akik a segítőtök voltak ugye, akikről ismét megemlékezek, hisz, ahogy neveztetek *Anyókámat*, aki most fentről néz benneteket, hisz mindig itt foglalt helyet ezen a napon, örült, hogy itt lehetett. De ugyanúgy a másik két testvér, sőt mondhatom, hogy három, mert aki az éneket vezette, az is azt mondta:

– Eljárt felettem az év, telefonon megerősítelek, ide gondolok, veled leszek, de közel kilencven évesen – hisz elmúlt nyolcvankilenc –, a betegségemre való tekintettel már nem lehetek itt.

A másik testvérek is a betegségük lévén vannak távol, akikért ugye imádkozva, felajánlva:

– Legyen meg, Uram a Te Szentséges Szíved akarata szerint, amit nyújtasz számukra.

S ők is elkísérték többször erre az útra a meghívásban, a jelenlétben.

De most elmeséljük azt az utat, amikor Erdélybe mentetek a meghívásban. Örömmel indultunk el, de az öröm nem sokáig tartott, mert észrevettük, pár kilométer után, hogy valamit itthon hagytunk, hogy vissza kell jönni. Majd utána

ismét elindulva, és mikor megjelentünk ugye, a templomban, és a tanúságtételben kiválasztott testvért felkérte a pásztor, hogy szóljon a jelenlévőkhöz.

Ti boldogan ott helyet foglaltatok mellette, „ha kell, majd énekelünk, vagy ha valamit kell szólni, akkor ott legyünk”, de nem tudták, hogy valójában hogyan veszünk részt, és hogyan fog ez működni. Csak néha akkor lepődtek meg, most kiemelek egy olyan meghívást, amikor reggel hét órára kellett menni, de még éjjel fél kettőkor templomban voltunk egy másik helyen.

Majd gyorsan kell ugye szállásra menni, amit biztosítottak és aludni, erre mit szól a párja?

– Kíváncsi leszek, ki lesz reggel hét órákor a templomban. Kinek fogsz te ott beszélni? Nem is tudom, minek ilyen korán már menni.

Mindegy. Elmentünk, az ígérethez híven. Mikor megjelentünk, belépünk a templomba: a templom zsúfolásig teli, mindenki meghökken. elkezdődik a szentmise, mi is hátul, hogy ne zavarjunk, helyet foglalunk. Majd erre a pásztor megszólal, hogy:

– Megjelent ám a meghívott Marikánk, aki majd fog szólni hozzánk. Majd szólok, hogy mikor.

Jó, mindenki nyugodtan ül, majd, mikor az atya szól, a pásztor ugye, hogy:

– Most kérjük a Marikát, jöjjön ide, és szóljon.

Erre mindketten: „Sssz...” Mintha legalább őket hívták volna ki beszélni.

Na, most gyertek, két testvér, mondjátok el, jobbról és balról, hogy éltétek meg?

Egy zarándoktestvér:

Jaj, a Zoli volt a másik.

Jézus Krisztus Urunk:

Nem a Zoli volt a másik. Egy másik hölgytestvér, csak most lapít. Az ő szavát hallottam.

Az egyik testvér:

Ez egy... Igen. Valóban, mikor bementünk a templomba, nagyon meglepődtünk, nemcsak, hogy a testvérek milyen sokan voltak, és türelmesek, hanem rettentő nagy szeretettel fogadtak bennünket. És amikor fölszisszentünk, akkor az az volt, hogy akkor derült ki, ha jól emlékszem, egy gyászmiséről volt szó...

Jézus Krisztus Urunk:

Az nem az volt. az egy másik. Ez reggel hét órákor volt.

A testvér:

Mindig szisszentünk. Hát... Hát valójában az volt, hogy a Marika a már megszokott nyugalommal, most látjuk, ő kiment, és teljes egészében meglepő

módon mindenről beszélt, mintha az atya beszélt volna, illetve nem, mert mintha az Úr beszélt valójában.

Nem tudom, Uram, még mit kéne mondanom.

Jézus Krisztus Urunk:

A tanúságtételét adta meg ezen a helyen a tanúságtelét adta meg ezen a helyén, ahogy az elejét hallottátok, mindenből egy-egy mondatot mondott el. De nem ezért hívtam ki őket, hanem azért, hogy, ahogy ott, az utolsó előtti padban foglaltunk helyet, mert ott fölálltak, és szóltak, hogy üljünk be, mert azok már felismertek, hogy megjöttünk, és ugye szentmisén reggel részt vegyünk, és majd utána fog kimenni a testvér szólni, erről volt szó. De ez teljesen nem így működött, előbb hívták ki, és mikor az atya csak egyet gondolt az oltárnál, ahogy misézett, hát most jöjjön ki a Marika, és beszéljen, akkor mindketten, jobbról és balról ültek, közvetlen mellette: „Ssszzz... Hhhh...”Hát legalább úgy meglepődtek, hogy majdnem, hogy nekik is ki kell jönni és szólni.

Az egyik bátyatestvér:

Ez hol volt helyileg, Marikám?

Jézus Krisztus Urunk:

Csíkkarcfalván.

Egy másik bátyatestvér:

Úgy megijedtem, hogy ott hagytam a cipőmet.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen. Azért is vissza kellett menni. Keresi a cipőjét, mire rájövünk, hogy az elmúlt helyen ott hagyta. Biztos, nem volt neki fontos.

De hát voltak ilyen események, de ehhez még egy érdekesebbet mesélek, amit utána, majd lesz a testvér, korrigálhat, ha ő gondolja, hogy nem így történt, aki nem volt jelen, csak telefonon hallotta a híreket, és azt mondta, előbb elmondom a végét, hogy értsétek, hogy mi volt az előzménye.

Mikor ő megtudta a hírt, akkor azt mondja itt a testvéreknek a kápolnában:

– Tán a Mari az asztalon táncolt?

Loncika, emlékszel a szavaidra?

A megszólított testvér:

Nem, Uram, nem, tényleg. Bocsáss meg.

Jézus Krisztus Urunk:

Ez pedig Csíkrákoson történt, siettek, hogy el ne késsenek a templomba a tanúságtételben.

És akkor Csíkrákoson voltak, és megvolt a vendéglátásuk, és mindenki sietett, készült szaladva jobbra-balra, hogy készüljenek, öltözzenek, mert el fognak késni, és a templom, már jöttek szólni, hogy zsúfolásig tele. És kiválasztott testvér is, ahogy szalad, járt ott, mezítláb öltözött, leesett az asztalról egy fogpiszkáló. Kiválasztott testvér talpára ráragadt, a másik lépésben bele. Így. Így állt.

Nem lehetett kivenni se mindjárt. Menni kell. De hogy?

Na, akkor a medikus testvér, az kihúzta szemöldökcsipesszel. Azt mondja:

– Valahogy ki tudom húzni.

És Mária testvér másfél vagy két órán keresztül így állt, így beszélt az ambó mögött, hogy senki ne lássa, hogy nem bír leállni. Annyira fájt a lába, bedagadt. Mikor annak mindnek vége, akkor nem tudták, hogy orvoshoz vigyék, kórházba vigyék, vagy mi legyen. De sehova nem mentünk.

Mária:

Mondtam:

– Imádkozzunk. Reggel újra menni kell tovább, nem maradhatunk itt.

Jézus Krisztus Urunk:

A testvér bebagyulálta, ahogy ő szokta mondani, hogy gyógyuljon. És a hír, mikor haza jött, hogy a Mari megsérült, fájt neki nagyon a lába, belement a fogpiszkáló. Erre azt mondja a Loncika:

– Mit? Az asztalon táncolt?

Mária:

Hát, nem táncoltam az asztalon, csak a szőnyegen jártam.

Jézus Krisztus Urunk:

Tehát voltak ilyen eseményeink is, de azért ezt most mi nevetve vesszük át, de akkor ez nem így volt, mert... Erre kihívom a medikus testvért, hogy jöjjön, mondja el: lázas lett, bedagadt a lába, minden probléma volt.

Majd elmondja nektek.

A „medikus” testvér:

Igen, Uram.

Szóval azon az úton a Marikával ugye ez a történet volt, ez a fogpiszkálós ügy, és hát ugye vittem mindent, ahogy szoktam, elsősegélyt. De amerre elmentünk, mindig minden elfogyott itt is, és hát én teljesen kétségbe estem, hogy hogy fogjuk végigcsinálni ezt a zarándokutat. Már úgy értem, hogy egészségügyi okok miatt. De gondoltam, hogy majd történik valami. És gyakorlatilag még több napon keresztül kellett, úgymond, kezelni. S akkor ott mindenki elkezdett rohángálni, hogy orvos meg tetanusz, meg mit tudom én. Hát mondtam, hogy hát akkor most ezt bízzuk az Úrra: vagy menjünk orvoshoz, vagy akkor én kezelem, ahogy tudom. Úgy hogy...

És ezen az úton még egyéb feladataim is voltak, amit el kellett látnom. Úgy, hogy ez egy ilyen eseménydús út volt. És mikor haza jöttünk, akkor azt mondtam, hogy... Hogy is? Azt mondtam, hogy ez olyan volt, ez az út, egy szakmai tanulmányutam is volt. Végül is én csak szakápoló vagyok, tehát csak az Úr Jézus mondta az elején, hogy medikus. De akkor is úgy visszapörgettem, mert máskor is voltam a Marikával, és azért nem tudom úgy elhelyezni sokszor, hogy... Hogy mondjam? Mert tudom, az agytekervényeimbe az Úr megadja, akkor eszembe jut, de van, amikor nem.

Nem tudom, Uram, hogy még mit...?

Jézus Krisztus Urunk:

Tehát voltak ilyen események is, hogy öröm, nevetés, felhőtlen boldogság, hisz mikor így Erdélybe mentetek, a legeslegelső úton, azt megint inkább az *Íródeák* tudta volna elmondani, mert ő volt mellette, a testvér mellett, mikor megadtam számotokra az ének írását, amikor testvéreteket elhagytátok. Majdan, mikor utolérték benneteket, ti, mint a parti fecskék, ültök, és várjátok, hogy mikor jön. Erre, kivel ő ment kocsiban, az így csinált:

– Csak maradjatok. Most mi megyünk előre.

És az ének közben megíródott. Most ezt az éneket szívetek szeretetének örömeivel énekeljük el.

*Irgalmas Jézusom, kérlek...*²³

Mária:

Most ezt azért mondtam, hogy az *Íródeák* jöjjön ide, mert ő állt Zsóka testvér mellett, mikor ezt megírta, mert elkezdtek imádkozni, hogy hol lehetünk mi. Egy lámpánál ők átmentek, mi nem.

Íródeák testvér:

Az út nem volt egyszerű, meg a táblák jelzése sem, meg nem is ismertük az utat, és nagyon kellett volna egymásra figyelni. Viszont a lámpa váltott, és Marikáék jobbra, mi balra mentünk. És így volt, ahogy az Úr mondja, hogy mi megálltunk, mikor észrevettük, hogy nem jönnek, vagy nem látjuk őket, és akkor megálltunk az út szélén, és ima, ima, ima. És a Zsóka kezdte írni ezt a verset először, mert nem volt akkor... Tehát akkor még nem derült ki, hogy ez egy gyönyörű szép ének, hanem a szöveg. És akkor az érzés, hogy milyen boldogok voltunk, az értelmezés, ahogy értelmeztük a mondatokat, hogy húha, ez ilyen igazság, hogy mi nem figyelünk, és hogy a Marika a vezetőnk, és lám, lám, elhagyjuk. És akkor valóban a lámpaváltás után ők megfordultak, és jöttek a jó irányba. És mikor a Mártáékhoz értünk, Berta, azt hiszem, oda értünk, akkor derült ki, hogy ez valójában egy gyönyörű ének. És akkor ott, én úgy emlékszem, hogy letérdeltünk a szoba közepén, és énekelünk, és énekelünk, és örültünk. És a vendégfogadónk is nagyon boldog volt. Azt hiszem.

²³ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik a kért éneket (*Sükösdí énekek éneke*, 43. ének).

Jézus Krisztus Urunk:

Itt mutattam meg, hogy ha szívből, szeretettel a kétségbeesésedben tudsz imádkozni, jelen vagyok, és segítek.

És itt adtam meg ezt az éneket ezen az út szélén, ahogy ott várták a kiválasztottat, de előbb imádkoztak, és kérték.

– Uram, segítsd őket, hogy mielőbb megtaláljanak.

És közben íródott, amire ők először azt hitték, hogy ima, de megfejtve, hogy ének, és ez az ének azóta mindig ezt tükrözi azoknak, akik akkor jelen voltak, hogy: „Igen, Uram, Te végig kísértél bennünket, ha nem is láttunk, de az érzést megadtad szívünkhöz, lelkünkhöz.”

Tehát ezért fontos elgondolkodni mindazon, ami a mindennapi életedben jelen van, ha nem minden úgy sikerül, ahogy te szeretnéd, ahogy te ezt várod, nem kell mindjárt elcsüggedni, nem kell mindjárt szomorúvá válnod, hanem akkor talán annak az az értelme, hogy: „Lehet, hogy még nem adtam ki önmagamból teljesen a felajánló imát, amit talán, Uram, Jézusom vársz tőlem.”

Tehát ilyenkor szabad önmagunkba nézni, szabad egy kicsit elgondolkodni, és megfejteni saját szívünk, lelkünk, hogy: „Minden jó, amit teszek, ami helyes? Vagy talán el kell indulnom a változás útján.”

Majdan nemcsak Erdélybe utaztatok, voltatok ti Bánátban is, és kiválasztott testvért elhívták egészen, mondhattátok azt, másik földrészre, ahol szintén tanúságot tehetett. De az ottani tanúságtételben most a *Sáfár testvér* nincs jelen, aki erről tudna beszélni a megtapasztalásában, hisz mikor Ausztráliában voltatok, ott is zsúfolásig tele templomok, és várták a testvért a tanúságtételben.

De most a *Sáfár testvérnek* az átélését próbálom átadni számotokra, aki azt az egy nagy szentmisét szinte megsiratva, kiválasztott testvérrel együtt, mikor ebben a nagyon messzi országban voltak jelen, és mikor számukra Melbourne-ben kellett beszélni a tanúságtételben.

Kevés magyar, sok angol. És szeretettel fogadták, tolmács által hallgatták, és megélték a jelenlét ünnepét.

De ettől még nagyobb ajándék volt számukra, amikor e ország fővárosába, Canberrába mentek, és ahol a pásztor a tolmács által így fogadta kiválasztott testvért és a vele érkezőket, hogy:

– Itt ma, most magyar misét fogunk bemutatni.

Teljesen átadta a pásztoroknak az egész részét, a magyar papoknak, akik Máriával voltak a pásztorban, hogy bemutassák a szentmisét, és szinte egy forgatókönyvet készítettek, hogy a napi *Evangelium*, az imák, még énekeket is feltettek kérdőjelesen, hogy jó-e az a magyar ének, amit énekelhetünk.

És az angolok ezt ugyanúgy megkapták angol nyelven. És mindenki örömmel és szeretettel vett részt, és örültek ennek a jelenlétnek a megtapasztalásában.

Tehát a kiválasztott testvér a tanúságtételében nemcsak itt, számotokra, akik jelen vagytok, és nemcsak a mai napon, hanem az elmúlt évek részében szól felétek és hozzátok, hanem szólt már a világban sok fele, tolmács által.

Az *Író-Gyűjtő testvér* is volt egy ilyen helyen, amikor megtapasztalhatta a tanúságtételét, de az *Íródeák* is volt egy ilyen helyen, ahol a pásztor nem fogadta el előtte Máriát, a kiválasztottat, mert ugye a *Koros szolgálja* egy kicsit nem teljesen az igazság részét adta róla. Ezért a pásztor azt mondta neki, csak akkor szólalhat meg, ha papíron leadja, hogy miről fog beszélni.

Erre Mária azt mondja:

– Nekem soha nem volt papírom, és nem is lesz.

Azt mondja:

– S akkor miről fog beszélni?

– Hát majd, amit megkapok.

– De hogy?

– Hát én oda kiállok – elmondta –, becsukom a szemem. Előtte szoktam fohászokodni, és ráhagyatkozok az Úr Jézusra. Ő látja, hogy kik vannak itt, Ő tudja, hogy miről kell beszélnem.

Mária:

Erre azt mondta a pásztor, akkor ne haragudjak, de:

– Nem fogsz itt szólni.

Úgy nem enged ki a hívők közé, hogy ő nem tudja leellenőrizni, miről fogok beszélni.

Jézus Krisztus Urunk:

Akkor Mária testvér azt mondta:

– Hát jó, akkor elmegyünk. Hát nem muszáj nekem itt lenni. A meghívást elfogadtam, de ha ez így nem jó, akkor elmehetünk.

S ahogy erről beszélgetnek, megjelent a meghívott, aki meghívta kiválasztott testvért. Oda ért hozzája, átölelte, üdvözölte, és azt mondta:

– Gyere, Marikám, mert már csak rád várunk. Teli a templom.

A pásztor ennek hallatán meglepődött, és már nem tudott mit szólni, hát kiengedte.

De olyan félve, távolabb ült kiválasztott testvértől, és lesütött szemmel, mert nem tudta, hogy valójában mi fog most történni.

A pásztor, aki elkísérte, aki volt az első lelkivezetőtök, ugye, tudjátok, kiről van szó, ő volt a tolmács. És ahogy ott elkezdett, először a bemutatkozása megvolt, utána, mikor kapta meg ezt a kegyelmet, röviden, és tolmácsolják. S utána megadtam számára mindazt, akik jelen voltak, hogy mindenki felismerje, mely szakasz része szólt éppen feléje és hozzája.

Végül kiválasztott testvért ötven tolmácsolták, mert elfáradt a pásztor, jött az a testvér, aki meghívta, az tolmácsolta egy darabig, utána azt mondta:

– Nem bírok tovább koncentrálni mind a kettőre.

Jött a harmadik, jött a negyedik. Végül ötödiknek azt mondták, a pásztornak, hogy most ő álljon oda és tolmácsoljon. És már akkor nem félt kiválasztott testvértől, oda állt melléje, csak annyi volt a kérése:

– Kettő vagy három mondat. Többet előre ne mondjon, mert nem tudom leadni németül.

Mert ő egy magyar pásztor volt. És az után átölelte a testvért, bocsánatot kért tőle, hogy milyen felemelkedő volt ez. De mielőtt ez megtörtént, mivel már megtapasztalta a kiválasztott testvér, hogy miről is, és hogyan szól, már így szólt a híveknek:

– Holnap a reggeli mise után még egyszer fog beszélni Mária. Jöjjenek! Jöjjenek!

Akkor már ő hívta a híveket a templomba a tanúságtételhez.

És ezt most ismét, lehet, hogy nehéz neki felállni, kijönni, de az *Íródeák* volt jelen a *Sáfár testvér* helyett most te vagy néha kiszólítva, hogy szóljál.

Íródeák testvér:

Elnézést kérek, Uram, Jézusom. Ez a tanúságtétel, ez Bécsben volt, és csak egy kocsival mentünk, a Marikának a testvére, a fiútestvére is volt velünk, és ő is mondta előtte az atyáknak, hogy ő ismeri, hisz a testvére, és hogy kizárólag az Úrtól kaphatja ezt a sok szép gondolatokat, mondatokat, mert Marika nem tudott korábban így beszélni.

És pontosan így volt, szóról szóra, ahogy az Úr elmondta. Hát persze, hogy így volt, csak nekünk a megélés volt kegyelemmel tele, vagyis ámulattal hallgattuk és értük ezt a Marika által nekünk is juttatott egy kis örömet, és azt is, hogy az ottani testvérek mennyire szeretettel vannak a Marika iránt vagy irántunk, de leginkább nyilván a tanúságtétel nagyszerűsége volt a lényeg.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, és ez a Stephansdom volt. Aki jár arra, benézhet, vagy még nem ment arra, megnézheti, csodálatos hely.

Tehát a meghívások a tanúságtételében is sokféle elvitték, és akik voltak a kísérői, a családtagból, a Közösségből, a segítőkől, a bástyákból, mondhatom azt, mindenki megtapasztalta, hogy soha nem kellett szégyent érezniük, megvetést, inkább a szeretetet, a kegyelmet és a fogadásokat. Hisz mindenhol, ahol megtapasztalták a tanúságtételnek a mondanivalóját, ott mindenhol működött az őszinte szeretet a kegyelmében. Kivéve akkor, mikor némely pásztor az irigységét fejezte ki feléje, hogy: „Hát ő nem tanult, mégis tudja, én mennyit tanultam, és ha nem írom le...”

Mert annyit szólt neki a Mária testvér:

– Igen, pásztor, láttam, hogy végig olvastad a szentbeszédet.

Azt mondja, hogy:

– Nem mindenki olyan okos, mint te vagy!

Ennyi volt csak a válasz visszafele.

De volt olyan pásztor is, aki megsértődött a megszólításért, hogy pásztornak szólította kiválasztott testvérem. Ő kihangsúlyozta, hogy ő pap bácsi, és nem pásztor. Fel is tette ezt a kérdést, és mikor megkapta a választ, még ő sértődött

meg, mert kérdezte Máriától, hogy mi jogon hívja őt pásztornak, mikor ő csak pap bácsi, és nem pásztor.

Akkor Mária kérdéssel fordult feléje, ahogy megadtam számára, hogy:

– Én pedig kérdezem ettől a pap bácsitól, ha már nem pásztor, hogy ő hova tartozik. Mert ha megnézi Péter utódját, II. János Pál pápát, nem véletlen van a kezében a pásztorbot. A pásztorbottal hívja pásztorait, és a pásztorbottal terelgeti a nyáját, akik hozzája tartoznak. Akkor ő hova tartozik?

S ezen megsértődött, és elment.

Tehát ez volt a szomorú, hogy ő kikérte magának, de a kikérésben választ akart kapni. Mikor megkapja a megfelelő választ, azt nem tudja elfogadni.

Tehát voltak ilyen események is, nemcsak mindig öröm és boldogság és nevetés, hanem néha meg kellett élni a kegyelmek ajándékát, a kegyelmek szeretetét és örömét.

Egy kicsit emlékezzünk meg János atyánkról is ugye.

Hát Antal atya, mikor befejezte földi pályáját, akkor János atya elvállalta ugye ezt a Közösséget pásztorként. De most a határ miatt nem tud jönni. Ezért azért emlékezzünk meg róla is. Még jelen volt Antal atya, mikor együtt elmentek a tanúságtételben a meghívásban. Ott is zsúfolásig teli a templom, és várják a kiválasztott testvért, és várják a vele érkezőket. Erre szépen felsorakoznak kettesével, hogy bevonulnak énekszóval. A többiek pedig várják őket. És ahogy így haladnak, Mária testvér észreveszi, hogy nem hallja a hangot. Az ének valahogy lemaradt. Kicsit így oldalra fordul, s látja, hogy ott az ajtónál ácsorognak. Akkor szól a párjának:

– Menjünk visszafelé.

Elindulnak lassan hátrafele. János atya meg így szól az oltárról:

– Gyertek csak, gyertek csak! Jó helyen vagytok, ne menjetek vissza!

De a Mária csak halad hátrafele. Mikor oda ér, így szól:

– Gyuri, gyertek már!

Azt mondja Gyuri:

– Beszorultunk az ajtóba.

Mert ugyebár, ő a Margit nénit vezette, aki szintén még olyanabb volt, mint a Gyuri. Most a *Sáfár testvér* már sokat leadott, de akkor nem így volt. S ahogy így karon fogva segítette Margit nénit be, azt nem vették észre, hogy azon az egy szárnyon mind a ketten nem fognak bejutni. Hátulról lökik előre, ők csúsznak hátra. János atya meg az oltárról:

– Gyertek csak, gyertek csak! Jó helyen vagytok.

És senki nem tudja, a többiek csak álltak, ahogy felálltak, néznek, és nem tudják, mi történik.

Mária:

Én nem merek nevetni, mert hát most annyi ember itt van.

Egyszer megszólal a Gyuri:

– Majd srégen megyünk, jó?

Mondom:

– Jó, csak induljatok már el.

Léptünk kettőt, azt mondja Gyuri:

– Mehettek.

Akkor nagy nehezen.

A János atya erről mit sem tudott, csak mikor a vendéglátás volt, akkor kérdezte, hogy mondjam meg, hogy nem ismertem fel őt az oltárnál?

– Hát – mondom – dehogynem ismertelek föl, hát miért ne ismernélek én téged fel?

– Hát – azt mondja – elindultál, azt visszamentél.

Akkor ezen kitört a nagy nevetés ott az asztalnál, és akkor erre azt mondja a Gyuri neki:

– Tudod, János atyám, ez énmiattam meg itt a Margit miatt van.

Azt mondja erre a Margit néni:

– Látod az én karcsú súlyomat, beszorult az ajtóba.

Na, ezen a János atya is kifeküdt szinte az asztalnál, úgy nevetett, hogy azt mondja:

– Ilyen történik?!

Hát igen, mert nem volt mind a két szárnya kinyitva, és erre ők nem gondoltak, hogy mind a ketten... Én a Zolival befértem, de ők nem. És így lemaradtunk.

Jézus Krisztus Urunk:

Tehát voltak ilyen események is, de viszont, mikor oda értünk be, megvolt a csodálatos szentmise, utána a tanúságtétel, hogy nagyon sok testvér szinte sírva fakadt. Örültek, hogy ennek részeseivé válhattak. Olyan sokáig itt voltunk, énekeltünk, hallani akarták a sükösdi énekeket, amelyről még olyan keveset szóltam ma felétek, és csak énekeltünk.

De nem mondtam el, hogyan íródtak, hogyan jelent meg a *Sükösdi énekek* számotokra, amikor még csak ez az első része volt ugye, a sátornak, és írtatok az énekeket, és volt olyan testvér, aki leírta, de nem akarta átadni, mert azt mondja: „Ez olyan szép! Hát ezt én írtam, hát akkor ez az enyém.”

Erre oda lépett az engesztelési napon Mária testvér hozzám, és azt mondta:

– És hol van az írásod az énekekben?

– Miért – azt mondja –, te honnan tudod?

– Hát gondolom, valaki megadta, hogy megkérdezzem.

S akkor oda adta.

És az egyszerűségében írták az énekeket.

Most kevesen vannak jelen azok közül, akik írtak. De aki itt van, azt megkérem, hogy mondja el, hogy élte meg, mikor egy éneket le kellett írnia, vagy egy imát.

Egy zarándoktestvér:

Írtam éneket. Azt el tudom mondani, köszönöm, Uram, hogy szólítottál, de azt el tudom mondani, hogy az az élmény, amikor az ember azt se tudja, hogy

ceruzát fogjon, vagy papírt fogjon, vagy mit is, mit kezdjen magával, mert valami jön, jönnek a szavak, írni kéne, de nem tudom, hogy mit. Semmi, közelségben semmi sincs, és akkor egyszerűen kicsit lenyugszok, megvan a toll, a papír, és jönnek a szavak, és írom, írom, írom. És van, amelyiket könnyek között, van, amelyiket örömmel.

Csodálatos volt, ezt így lehet csak megélni, vagy így tudom elmondani, hogy ez egy fantasztikus belső érzés, amikor én egy parányi valaki vagyok, akit a földről fölkeresett az Úr, és akkor énnekem ad egy olyan csodálatos imát, vagy legtöbb imát kaptam.

A Szent Család-éneket nem tudnám elénekelni, mert az nagyon hosszú. Meg sok ilyen van. Meg a golgotai ima, meg Szűzanya-imáim vannak. Hát nem lehet ezt szavakban elmondani. Nagyon szépek. Meg olyan nagyon jók! Olyan felemelőek, meg, hogyha azt elmondom, elimádkozom, akkor úgy érzem, hogy belül a szívem háromszor többet kalapál, mint amennyit kéne.

Így tudom ezt megközelíteni, hogy ez nagyon szép meg nagyon jó érzés.
És köszönöm, Uram, Jézusom.

Jézus Krisztus Urunk:

Hát az imák és az énekek, amely most jelen van számotokra, a jelenben a könyv, s amelyből néha énekeltek, azok mind az egyszerűségében íratott meg számotokra. Tehát nem tanultak, nem gyakorolták, Én, Jézus Krisztus Uruk megadtam. Megadtam számukra, hogy mikor mit írjanak az énekekben, az imában.

De családtagból is volt, aki írt, de most ő is hallgat. Pedig ő is leírt egy-két éneket, megtapasztalhatta, hogy milyen az, amikor írni kell, amikor jönnek egymás után a szavak, amelyet leírok, de akkor még nem tudom, hogy pontosan mit, és utána megjelenik a dallam, és a dallam részében is írjuk.

Egy családtag:

Több alkalommal volt ilyen tapasztalásom. Imádkoztunk, és egyszer csak jött valami. Gyorsan szaladtam, és leírtam, mert ha nem írtam le, akkor elment. És több versszak úgy jött ki a fejből, a kezemből, hogy nem tudom, hogy hogyan.

Egy nagyon emlékezetes alkalom pedig az volt, amikor a Mária elkezdte a *Fényes csillag jelent meg az égen* kezdetű dalt, és én aznap, másnap, valahogy befejeztem azt a néhány versszakot. S kérdezem mindig a Marit, hogy jó ez, amit írtam? Hát hogy ő hagyja jóvá, hogy biztos, hogy jó hangot hallottam? S elkezd pityeregni. Hát mondom:

– Most mi történt? – mondom – Biztos nem jót hallottam.

– Mert, hogy én soha nem kapok meg semmit végig, mindig csak... Mindig más fejezi be.

Úgy, hogy ilyen tapasztalásaink voltak, több is.

Sőt, nemcsak ének, imádság is. Pont ma jutott eszembe, hogy mindig csak akkor jut eszembe a szentáldozáskor kapott rövid imám, amikor megkapom a

szentostyát. Máskor nem, de akkor, abban a pillanatban hozzám szól az Úr Jézus. Nekem meg kell Hozzá.

Ennyi. Ennyit tudok mondani.

Köszönöm.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, sokan írták, hisz emlékeztek az *Író testvérré*, aki nagyon-nagyon sok éneket, imát írt meg nektek, ami megmaradt számotokra. És amikor énekeltek, bármelyik énekéből, akkor úgy mindig elétek vetítődik az ő arca, az ő mosolya, ahogy elmondja nektek előtte, hogy:

– Látod, leírtam. De nem akartam oda adni. De mégis előbb tudta, mint én, hogy írtam.

Tehát volt ilyen is, mikor elmondta.

De most ne csak az ő énekét, hanem most énekeljétek el azt az éneket, ami kimondottan ennek a falunak szól, amelyet annak idején a Zsóka testvéretek írta meg.

A jelen lévő testvérek:

*Falunk felett szállnak angyalok...*²⁴

Jézus Krisztus Urunk:

Valóban köszönni lehet, hogy itt lehetünk együtt. De emlékeztek, ez az ének is még a kezdetekben íródott, és ezt, most mivel nincs itt a testvér, aki ezt írta, de itt van az a testvér, akinek könnyek között megmutatta először, hogy.

– Nézd meg, hogy én mit kaptam!

S erre azt mondtad neki ugye, hogy:

– Légy boldog, hogy ezt írhattad.

Hogy élted meg akkor, mikor neked megmutatta ezt az éneket?

Megint nem tudja, kiről van szó?

Hát kinek mutatta meg Zsóka ezt az énekét?

A jelenlévők közül többen is:

Loncikának. Loncikának.

A testvér:

Nekem nagyon-nagyon megható volt, azért is nagyon megható volt, mert zarándokcsoportot vittünk a Mátrába, történetesen, és ott, aki ismerte a remetét, az egy csodálatos ember volt, és azt mondta, hogy:

– Onnan jöttek ezek, lenről, és micsoda éneket hoztak!

És akkor mutatta nekem a Zsóka, előtte valahogy, meg ezt a csodálatos éneket. Ez annyira megható volt nekünk, hogy tényleg, a sorsunk, az életünk bele lett szöve.

És számtalan ilyen ének, nagyon-nagyon sok szép ilyen énekünk volt.

²⁴ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik az éneket (*Sükösdí énekek éneke*, 120. ének).

Én nagyon-nagyon fájlaltam, mikor körmöltek ezek a lányok mellettem, és csak írtak, írtak.

– Istenem – mondom, imádkoztam este –, drága Jézusom! Hát miért, hogy én nem kaphatok éneket, csak egy négy sort, vagy valamennyit, csak én is már...

Olyan nagyon nagy volt bennem az irigység, hogy hát Németh Katica is, hát gyönyörű énekeket kaptak. És egy reggel hajnalban föl kellett ugranom, és ki az ágyból, oda az íróasztalhoz, és firkáltam gyorsan. Nem is tudtam, mit írok le. Hát a „*Magyarország Pátrónáját*”, azt itt ezen a szent helyen velem angyalok taníttatták meg. Én meg a jó testvérekkel.

És a második versszakot kaptam meg, azt a négy sort – segíts, Zsuzsi, mert most eszembe nem jut, hogy mi a második sor, második versszak –, de annyira meg voltam döbbenve.

És nem kaptam többet, egy betűvel se, egy hajszállal se többet.

Ennyit kértél, drágám, nem is érdemelsz többet. Beszélsz te éppen eleget, nem kell neked még ezt is írkalni.

Ez valami csodálatos dolog volt!

Mondd el, drágám.

Egy zarándoktestvér:

„*Hozzád futunk bánatunkkal.*”

Az előző testvér folytatja:

Igen. Igen. „*Hozzád futunk bánatunkkal.*”

Jézus Krisztus Urunk:

Mondod, de négy sort kértél meg, és kaptad.

De Én, Jézus Krisztus Urad mit mondtam itt, ezen a helyen az után?

És hányan viszik oda hozzád, és azt mondják, hogy „ez a dallam, segíts nekem elénekelni”.

Azt mondtam neked, inkább ez lesz a feladatod, hogy segíts számukra, hogy a dallamot, mert van, mikor a dallam jött először, és nem ismerték azt az éneket a dallamban. Leírták, és nem tudták, hogyan kell a kettőt összerakni.

És ehhez kellett néha valamelyik testvér, mert nemcsak kimondottan őt hívták, neki mutatták. Volt más testvér, akinek megmutatták az éneket, és megmutatták azt, hogy ez a dallama, és hogyan és miképpen kell ezt most elénekelnem.

Tehát az énekírás is egy olyan folyamat volt, amit megmutattam számotokra, és mindazoknak, akik most előveszik a könyvet, és nézik, éneklük, megértik az éneknek a mondanivalóját, hogy ilyen egyszerű emberek írták.

Itt még visszatérjünk az *Író testvérhez*, aki, tudjátok, hogy szeretett alkudozni Velem. Volt olyan is, mikor ugye kiválasztott testvér, itt kint voltatok, és halkan beszélt, halkan beszélt. És szinte nem értettétek, hogy miről volt szó. Erre mit szólt ugye, a testvér, az *Író testvér*?

Azt mondta, hogy:

– Uram, társaságban nem illik sugdolózni!

Erre megadtam Máriának a hangos szót a nyelvek adományában. És beszélt hangosan, végig-végig, hosszan. Majd, mikor befejezte, akkor így szóltam feléje:

– Ugye, testvér, most mindent hallottál?

– Igen, csak nem értettem.

Tehát néha nem minden kellett, hogy tartozzon a jelenlévőkre, ezért volt, hogy vagy halkán adtam meg számára, vagy a nyelvek adományában, hogy megtapasztalhattatok, hogy a tanításom hogy volt jelen.

De ő nemcsak itt, ő az énekkel is volt olyan, mikor egyezkedett, hogy:

– Uram, most látod, el vagyok foglalva. Most menjek írni? Hát most nem megyek.

Befejezte a dolgát, oda ült szépen az asztalhoz, oda rakta a papírt, és várja. Egy óra, két óra.

– Uram, meddig üljek még itt?

Egész nap ott ült, nem jött meg.

Másnap nem jött meg.

Akkor felhívja Mária szolgát, azt mondja:

– Hát nem vállaltam el az írásomat, mikor jött. Mondtam, hogy most nem érek rá, de azóta nem jön.

S mondta Mária:

– Hát hogy gondolsz te, az Úr Jézussal mindig egyezkedni? Hát nem neked kell Hozzá alkalmazkodni?

– De hát nem látta, hogy én most nem érek rá?

Tehát van ilyen néha, mikor az egyszerűségünkben csak magunkra gondolunk, és azt nem vesszük figyelembe, hogy milyen nagy, óriási kegyelmi ajándék az, hogy ha a bensőnkben kapok én egy apró jelet, az apró jelben lehet, hogy le kell írnom, hogy ez által tudjunk énekelni, ez által tudjunk imádkozni, ez által tudjunk kapcsolatot tartani, mert fontos, hogy egyek legyünk a mindennap jelenlétében.

De szóljunk egy kicsit az *Író-Gyűjtőnk*ről is, aki szintén csinált ilyent, azt mondta:

– Hát, Uram, biztos igazad van.

Tehát végül rábólintott, mert számára pedig azt kell elmondani, hogy ő, tudjuk, ír, szerkeszt, készít aranyművesként, és mikor a Szűzanya koronáját is készítette, kiválasztott testvér sokszor és sokszor rendelkezésére állt, hogy segítséget kaphasson.

De volt olyan is, mikor először nem akarta elfogadni. Majdan, később ismét kérdezi, ismét azt a választ kapja, akkor kis idő elteltével azt mondja:

– Imádkoztam, és biztos igaza van az Úrnak.

Tehát elmondhatod, hogy te ezeket hogy élted meg. Bármely munkával kapcsolatosan.

Író-Gyűjtő testvér:

Uram, légy szíves, segíts!

Jézus Krisztus Urunk:

Azt mondtam, bármely munkáddal kapcsolatosan.

Volt a könyved, volt a Korona, volt több minden, ami miatt kérdezted sokszor kiválasztott testvért.

Író-Gyűjtő testvér:

Igen, azt tudom, csak most hirtelen nem akar egyik se eszembe jutni.

Segíts, légy szíves!

Jézus Krisztus Urunk:

Akkor beszélj a könyvedről. Mi mentette meg például? Ami miatt nem került a zúzdába.

Író-Gyűjtő testvér:

Az az „*Ófelsége, a Magyar Szent Korona*” című könyv volt. És én ott... Azért nem került a zúzdába, mert két, most már nem emlékszem pontosan, hogy mi volt az, de két lehetőség volt, az egyik, hogy kijelentek valamit, és a másik pedig az, hogy kijelentem, de utána teszek, ha jól emlékszem, egy fél mondatot, amiben kifejeztem, hogy lehet, hogy nem így van. Nem tudom már pontosan a sorokat.

Hogy volt, Uram, Jézusom?

Jézus Krisztus Urunk:

Elhozta a könyvet, hogy megjelent a könyve. Odaadja kiválasztott Mária testvérnek, hogy segítsen neki, olvassa el.

Erre azt mondja neki a testvér:

– Nekem nem kell elolvasni.

Megfogta így a könyvet.

Emlékszel?

Író-Gyűjtő testvér:

Emlékszem, igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Elmondottam, hogy mely részekben vannak a hibáid.

Erre nemcsak te, párod is mondta először, hogy lehetetlen. Az biztos, hogy jó.

Kis idő elteltével ismét elmondom, hogy meg tudod menteni, ha írsz hozzája egy újabb szakaszrész, amivel ezt a hibádat korigálod.

Akkor gondolkodtatok, hogy hogyan.

Hisz úgy jöttek el délelőtt tíz órakor, hogy „egy kérdésünk van”. Este fél hétig tartott.

Író-Gyűjtő testvér:

Tényleg így volt.

Jézus Krisztus Urunk:

Emlékezzél, mit írtál hátul be, az utolsó részében, amivel megmentetted a könyvedet.

Író-Gyűjtő testvér:

Nem tudom, mire gondolsz, Uram.

Jézus Krisztus Urunk:

Akkor mehet a zúzdába, ugye? Ha nem akarsz rá gondolkodni, akkor beszélj a Koronával kapcsolatosan, azzal is kaptál sok-sok mindent.

Író-Gyűjtő testvér:

A legutolsó része a könyvnek, az...

Jézus Krisztus Urunk:

Akkor beszélj a Koronáról. Arról is volt sok-sok kérdésed. Egy kérdésből néha volt tíz.

Író-Gyűjtő testvér:

Így van. Ugyanis, ahogy dolgoztam, úgy jöttek a problémák, hogy ez most így legyen, vagy úgy legyen, vagy amúgy legyen, és akkor mindig hívtam a Marikát, hogy akkor ez most hogy legyen.

A legérdekesebb ilyen rész az volt – erre határozottan emlékszem, ha nem jó, akkor, Uram, kijavítasz –, amikor a keresztet csináltam. Hogy ferde legyen, vagy egyenes legyen. És akkor hívtam Marikát, hogy milyen legyen.

S akkor Marika, ha jól emlékszem, akkor azt mondta, hogy ilyen is, olyan is. Tehát, ha akarom, ilyen, ha akarom, amolyan. És ez mentette meg az egész Koronát, mert a Mátyás-templomban, amikor a helyére tették, két konzol tartja a Koronát, és ahogy behúzta a Balázs testvér a helyére, akkor lehetett látni, hogy a kereszt, az egy ilyen gótikus ívecskébe simult bele. De ha csak ferdére csináltam volna a keresztet, és nem mozgóra, akkor nem tudta volna a helyére húzni. És ebben az volt a gyönyörű, hogy a gótikus ív, az ugye ilyen íves belülről, és szépen, ahogy húzta a helyére, a gótikus ív kiegyenesítette a keresztet.

Jézus Krisztus Urunk:

Voltak olyan történései is a megjelenésében, amikor arról kellett neki tanúságtételt tennie, amikor megvizsgálta a Koronát. Hogy arra is hogyan és miképpen készüljön fel, megkapta a segítségnyújtást, és ez által sokszor megtapasztalta a jelenlétem szeretetét. Hisz sokszor kihangsúlyoztam számára: Úgy vállald – főleg, mikor tudta kiválasztott testvér, hogy ki lesz az ellenfele, akkor azt mondotta:

– Úgy vállald, legyen számotokra is egy óra, amely megmutatja mindenkinek az egyforma idő beszélését, mint a sakkpályán. Mert ha nem lesz, akkor neked nem adnak annyi időt, mint a másiknak, és te alul maradsz.

Ezt hogy tapasztaltad meg?

Író-Gyűjtő testvér:

Ezt úgy tapasztaltam meg, hogy a vita egy, mondjam a nevét? Egy Tóth Endre nevű professzorral volt, a Pázmány Péter Tudományegyetemen, ez 2000-ben volt, akkor, amikor még készült a Szűzanya Koronája a Mátyás-templom részére, ez akkor volt.

A meghívás úgy szólt, hogy egyforma időt fogunk kapni. És az nem volt benne, a meghívásban, hogy a professzor úr hoz magával egy segítséget. De abból se lett aztán baj, mert megkaptam a segítséget, hogy úgy válaszoljak, ahogy kell. Már nem emlékszem pontosan, hogy ez melyik volt, meg hogyan, mert nagyon volt, ugye ez 2000 tavasz-nyár eleje, körülbelül.

De az hozzá tartozik, hogy én nem kötöttem azt ki, a Marika javasolta, nyilván az Úr üzente, hogy kössem ki a perceket. És nem kötöttem ki, de hála Istennek, nem maradtam alul így sem. De ezt csak az Úrnak köszönhetem, mert mindig megadta nekem, hogy mire mit kell válaszolni.

Mária:

A kegyelem, az úgy van jelen, hogy ha valaki valahova készül, és van neki problémája, és nem biztos, hogy magában, ezt mondtam az *Író-Gyűjtőnek* is:

– Hagyatkozz a Szentlélekre, az Úr Jézusra. Kérd a Szentlélek kegyelmét önmagad számára. Én felajánllak és imádkozok érted, elhelyezlek az Úr Jézushoz, és te is kérd önmagad számára, és megadja számodra mindazt, ami fontos ezekben a pillanatokban, hogy megmaradhassál önmagadban, és megtehesd mindazt, ami által szólnod kell.

Jézus Krisztus Urunk:

És ez nemcsak most az *Író-Gyűjtő testvérré* vonatkozik, ez minden olyan testvérnél fontos, hogy tudjon róla, akinek néha döntéseket is kell hozni. De a döntésben nem biztos, hogy megkapja azt a segítséget és azt a kegyelmet, amire vágyakozik, és amire szüksége van. Ekkor nem a félelem és a kétely vegyen rajta erőt, hanem inkább nyíljon meg, ajánlja fel a Szentséges Szívnek, kérje a Szentlélek kegyelmét, és megkapja, amire szüksége van, és amire vágyakozik e kegyelem által.

De most a jelenben vagyunk ugye, nem megyünk vissza a múltba a pillanatban. Most a jelenben Én, Jézus Krisztus Uratok szeretném kiválasztott testvér által számotokra megadni azt a kegyelmi lehetőséget, hogy mivel elfogadtátok kiválasztott testvér hívását a kérésében, és elfogadtátok az Én érintésemet szívetekhez és lelketekhez, hisz tudjátok, ebben az időben a bűnbánat-idő egy kicsit nehezebben indult, amikor ismét azt gondoltátok, hogy mindentől el lesztek zárva. S akkor is megkérdeztétek kiválasztott Mária testvért, hogy:

– Most is végig kell járni a Golgotát?

Erre mi volt a válasz?

– Ha egyedül vagyok, akkor is ki kell mennem. Elvégzem, nem leszek, majd betakarogatok, akik itt vannak, a család, és majd, ha magamhoz térek, és megerősödök, majd bemegyek.

Ez után megkaptátok az érintést, és jöttetek.

És most ezért minden testvéremet a jelenlévőkben arra kérem, hogy nyitott szívvel és lélekkel, akik ma még nem szóltak semmilyen formában, azok szóljanak egy-egy gondolattal a mai ünnepben.

Először kezdjétek itt bent, és utána jöjjenek a többiek.

Egy zarándoktestvér:

...ennek a mai napnak a csodáját. Köszönöm az egész elmúlt huszonnyolc évet, ahogy elkezdődött ez a folyamat, amikor megváltozott az életem.

Köszönöm, Imádott Uram, hogy ma is említetted, hogy kerestél, felemeltél a porból, hogy észrevettél, és segítettél, hogy az életem átfurmálódjon, átalakuljon, mert akkora nehézségekben küzdve kerestem az utat. És most a tanításodból ma is éreztem, Édes Uram, hogy a csillogást megpillantottad, megcsillantottad, és így segítettél nekem. És az én drága földi édesanyámmal elindultunk ezen az úton, ki már most Nálad van, mert a Mennyei Édesanya a közelmúltban haza hívta.

És köszönöm, hogy ma is említést tettél felőle, Anyókánkról, és hogy ő már fentről reánk néz.

Oly boldoggá tetted a szívemet, hogy így tudok búcsúzni Átlatad, Édes Jézusom, mert a földi életében nem tudtam tőle elbúcsúzni.

És köszönöm mindazt a szépet és jót, ahogy ő is vezetett engem ezen az úton, ahogy formálódunk és alakultunk, és ahogy a Te tanításod által élve az életet, megtapasztaltam azt a mérhetetlen csodát, az imának az örömét, a békéjét, az imának a bensőségét, és ahogy tanítasz, az áhítatos és állhatatos imát, ami segít a gondokban, a problémákban, segít a küzdelmeimben.

És olyan boldogan öllelek magamhoz, Édes Jézusom, hogy a jelen állapotomban is bizhatok és remélhetek a gyógyulás kegyelméért.

És most itt szólnék a többi testvéremért is, akik bízva és vágyakozva várják ezt a kegyelmet.

Köszönöm, Édes Jézusom, hogy figyeled a szívemet, figyeled a lelkemet.

És én megköszönöm, hogy részese lehetek ennek a kis bárkának, hogy ezen a csodálatos kis Sixtusunkban, ahol mi most jelen vagyunk, mert Te tanítottál, Édes Jézusom, amikor Rómában voltunk, és jelen voltunk a Sixtus kápolnában, hogy legyetek boldogok, mert nektek is van egy kis Sixtusotok. És ezekkel a csodákkal élve a mai napot is megköszönöm, hogy felmelegítéd a szívünket, a lelkünket, hogy részese lehetünk ennek a csodának.

Köszönjük a Máriánk igenjét, mert őáltala tudunk haladni a Feléd vezető úton haladva az Örök Hazába, hogy ott találkozhatunk a szeretteinkkel, és így megkönnyítsük az életutunkat, életpályánkat.

Köszönöm, Édes Jézusom, hogy szólhattam.

Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus!

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm, Édes Jézusom, hogy szólhatok, és köszönöm, hogy meghívtál ide, erre a helyre már huszonhat évvel ezelőtt.

Egy epizódot szeretnék kiemelni. Én is voltam egyszer, hála Istennek, segítő, ki vitte a Máriát. De nekem nem volt meg az az élményem, hogy nehéz volt. Én, amikor voltam vendégbástya, egy erdélyi testvér volt a másik mellettem, és azon láttam, hogy nagyon-nagyon nehéz. Még én nyúltam át, és segítettem a másik kézzel is. Nekem, nem tudom, miért, de nekem nem volt nehéz.

Köszönöm!

Egy zarándoktestvér:

Én meg szeretném én is köszönni, hogy Jó Jézus Krisztus kiemelt a porból, és csiszolt. Nem ugyanaz vagyok, mint aki először ide jöttem.

S köszönöm azokat a Szentlélek kegyelmét, működését, amit megkaptam, és segített a problémáimban.

Ennyit szerettem volna.

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm, Drága Jézusom, hogy meghívtál erre a szent helyre.

Én csak kb. hat év óta járok ide Sükösdre, de azóta rengeteget változott az életem.

És nagyon köszönöm a mai áldozás utáni kegyelmet is, mert úgy megérintette a szívemet, lelkemet, hogy az valami csoda volt. És a szentostya, már tapasztaltam egy jó pár alkalommal, hogy édes volt a számban. És ilyen édes még soha nem volt, mint most.

Nagyon köszönöm, hogy itt lehetek, és meghívtál erre az útra, és Veled járhatom ezt az utat.

Köszönöm!

Egy zarándoktestvér:

Drága, Jó Jézusom! Én nagyon szépen megköszönöm ezt a csodálatos kegyelmi ajándékokat, amelyekben szinte minden nap részesítesz bennünket.

Én nagyon megköszönöm, amikor Anyóka azt mondta, hogy ő már nem tudja vállalni az imaestekben a felajánlást, és ezt úgy gondolta, hogy ezt nekem kell átadnia. Én bízom benne, hogy megfelelek ennek a feladatnak, és valóban, el tudom úgy helyezni a felajánlást, a kéréseket az imára, az imában, hogy fölszáll Hozzátok, mint Égiekhez, és valóban a Ti akaratotok szerint történnek a kegyelmi meghallgatások és felajánlások.

És azt is szeretném megköszönni, hogy ebben a nehéz időszakban bármikor, mert hiszen Te tudod, hogy nagyon sokszor hozzám fordultak kérdéssel, hogy:

– Most akkor mi lesz, ha nekünk nyolc órára haza kell érnünk? És akkor mikor fogunk jönni imádkozni? Hát akkor jövünk öt órára, hét óráig leszünk, és majd nyolcra haza érünk.

És hogy ezt is olyan pillanatok alatt megadtad, ezt a válaszlehetőséget is, hogy ne aggodalmaskodjatok, és tényleg, mindig pozitívan álljunk hozzá, hiszen itt vagyunk, itt lehetünk, feltöltődhetünk.

Hát mi kell ettől még pozitívabb, erő, energia, kegyelmi hatás, nem tudom.
Köszönöm szépen!

Egy zárandoktestvér:

Köszönöm, Jézusom, hogy meghívtál, kiválasztottál, és erőt adtál nekem ahhoz, hogy továbbra a nehézségemre legyőzve Téged imádjunk családomostól. És erőben, egészségben még tudjak jönni Téged itten magasztalni.

Dicsértessék!

Egy zárandoktestvér:

Köszönöm szépen, Uram, Jézusom, hogy itt lehetek. Nagyon szépen köszönöm, hogy első pillanattól megkaphattam azt a kegyelmet, hogy éreztem, hogy jó helyen vagyok, és a hitemben megerősítettél.

Nagyon szépen köszönöm!

Egy zárandoktestvér:

Én is köszönöm. Egy éve most nem tudtam jönni, mert beteg is voltam, a járvány is tartott vissza. Elég idős vagyok már.

És nagyon köszönöm, hogy eljöhettek. Remélem, hogy ezután is tudok jönni még, mert úgy érzem, hogy elég erős vagyok.

Nagyon köszönöm! Köszönöm szépen!

Egy zárandoktestvér:

Hát én is köszönöm a Drága, Jó Istennek, hogy ide találtam erre a helyre, és erőt meríthetek ahhoz, hogy a családomban helyt tudok állni, és a problémákat tudjam kezelni, tudjam rá a megoldásokat, innen haza vize, és úgy eldönteni dolgokat, hogy az mindenkinek jó legyen.

Köszönöm!

Egy zárandoktestvér:

Mondtam a prédikációban, hogy egy kérésem lesz, amikor szót kapok. Igen, egy védőszent, hogy ha adna számunkra az Úr Jézus egy védőszentet, nálanál kisebbet, akkor örömmel megünnepelnénk.

Egy zárandoktestvér:

Nem tudom, hogy mit mondhatnék azon kívül, hogy köszönöm, hogy ebbe beleszülehettem.

Nagyon régen nem voltam itt, és igazából csak segítséget szeretnék kérni ahhoz, hogy a dolgomat majd jól tudjam csinálni.

Ennyit szerettem volna kérni.

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm, hogy itt lehetek, és hálatelt szívvel köszönöm a Dicsőséges Szentháromságnak, a Szent Szűznek és mindenkor Urunk, Jézus Krisztusnak, hogy ezt a kegyelmi helyet és időszakot nekünk megadta. Fölfoghatatlan az a kegyelem. Élünk vele, amennyire lehet.

Személyes kérésem még az volna, hogy a mai napon kétszer is elhangzott a búcsú kegyelme. Egyszer Marika említette, egyszer az atyánk említette a szentbeszédben. Én azt kérem, és ezt már vagy három éve is említettem, hogy nyilvánítsák előbb-utóbb a föntiek, mennyeiek ennek a szép és szent helynek a búcsúnapjává a mai napot, és az egyház búcsú kegyelmei a mai napon különösen áradjanak erre a Közösségre.

Isten áldása, kegyelme legyen mindnyájunkkal!

Egy zarándoktestvér:

Én is szeretném megköszönni, hogy az Úr megszólított.

Tizenhárom vagy tizennégy éve, hogy ide járok, és nagyon sok kegyelmet kaptam, amit megtapasztaltam. Az utóbbi időben, egy jó pár hónapja nem tudtam jönni betegség miatt, de éreztem mindig, hogy velem van az Úr, és bármi problémám volt, mindig megkaptam a megtapasztalást a segítségben.

Köszönöm szépen!

Egy zarándoktestvér:

Drága Jézusom!

Én a mai nappal kapcsolatban szeretném elmondani, hogy mindig érdekelt az, hogy amikor én még nem jártam Sükösdre, hogy akkor hogy is volt, hogyan történt az, amikor itt a testvérek azt a sok kegyelmet kapták, hogy eldőlték, és az Úr tanította itt a zarándokokat, és hogy lehetett kérdezni, hogy ha valakinek valami problémája volt, akkor Marika által az Úr Jézustól megkapták azt a kegyelmet, hogy az ő problémájukra megkapták a választ, hogy hogyan cselekedjenek, hogy döntsenek, bármilyen gondjuk, bajuk volt.

És most megtapasztalhattam azt, hogy ha én akkor nem is voltam jelen annál az eldőlésnél, de most megtapasztalhattam azt a Drága, Jó Jézus Krisztus Urunk kegyelméből, hogy én kértem azt a kegyelmet, hogy a gyógyító kegyelem áradásánál, hogy ne csak én, de a lányom is megkapjuk azt a kegyelmet, hogy meggyógyulunk

És amikor én ezt kértem, akkor már éreztem, hogy biztos, el fogok dőlni, és megtapasztalhatom azt a kegyelemkiáradást, amit annak idején, amikor annak idején az Úr Jézus mondta, hogy volt, aki azt mondta, hogy „az utolsó sorban már talán én nem is kapom meg a kegyelmet, és én így rájöttem arra, hogy ha nem is vagyok az első sorban, akkor is megkapom az Úr Jézustól azt a kegyelmet, hogy ha nem is vagyok elöl, és árad az Úr Jézusnak az áldása, szeretete, kegyelme, amit évek óta itt tapasztalunk.

És azokat a sok-sok kegyelmeket, imákat, amit elmondunk egymásért, azt is nagyon köszönöm.

És továbbra is kérem az Úr Jézus segítő kegyelmét a családomban is.

Köszönöm szépen!

Egy zárándoktestvér:

Amikor elkezdett fogyatkozni a létszám a hétköznapi engeszteléseken, és elkezdtük számolni, hogy máma tizenhárman voltunk, máma tizenketten voltunk. És egyszer csak az Úr Jézus fölhívja a figyelmünket, hogy:

– Mindig csak azokat számoljátok össze, akiket láttok, de Engem, Jézus Krisztus Uratokat és Édesanyámat nem számoljátok magatok közé, holott Mi is itt vagyunk veletek.

És erről valóban, gondolom, hogy nemcsak én feledkezek meg, hanem mások is, ugye gyarló emberek vagyunk, és amikor elfelejtem, hogy: „Ja, hát itt az Úr Jézus!” Meg: „Ja, hát itt a Szűzanya!” Akkor kapok egy olyant, hogy a hajás fejbőrömmek a bal felén ilyen furcsa pezsgést, vagy ilyen bizsergést, vagy...

Tehát az Úr Jézus mondja, hogy: Na, itt vagyok ám, nehogy megfeledkezzél Rólam! És ilyenkor elszégyellem magam egy kicsit, hogy már megint elfelejtettem, hogy az Úr Jézus itt van velünk.

És többször elmondtam már, hogy amikor hívott az Úr Jézus, én három év múlva kezdtem el elkezdni ide járni, mint ahogy elkezdődtek az események, és volt többször alkalmam tanúságot tenni.

És elmondtam, hogy Mariazellben hogy imádkoztam, hogy a megkeresztetlen unokám, amikor bekerült iskolába, eldöntötte, hogy ő hittanra akar járni, vagy amikor a félig felépített kápolnában úgy álltunk egymás mellett, mint a szappanos dobozban szinte, és ezen az oldalamon volt egy kis pici hely. Neki nyomtak az előttem lévőnek, innen is nyomta valaki a karomat, a hátamon is valaki rám tapadt, és ezen az oldalamon volt egy kis hely. És egyszer csak érzem, hogy mellém áll egy magas férfi, még is oda is nézek, hogy tényleg ide állt valaki?

És elkezdtem az arcomon érezni egy ilyen, mintha villanyégőt közelítenének, de egy kellemes melegséget.

És sok mindent elmondtam, már a régiiek hallották, amiről nem beszéltem, amikor én ezen a helyen először szentáldozáshoz járultam, és ahogy álltunk sorban, nem tudom, hogy mikor kezdődött az érzés, de amikor a hátsó padsor és az oldalajtó közötti félúton jártam, akkor figyeltem föl rá, hogy van egy ilyen érzés, egy nagyon kellemes érzés, hogy a mellkasomon, mintha egy olyan lufit görgetnének, amiben van egy kis víz.

És ez egy nagyon-nagyon kellemes körzőérzés volt, és úgy éreztem, hogy mire az oltár elé értem, hogy szinte hanyatt nyom engem ez a kellemes érzés.

És én ugye összetett kézzel tanultam imádkozni. És ritkán szánom rá magam, hogy kitárt karral imádkozzak, és amikor kitárt karral imádkozom, akkor a tenyeremben is megérezem ugyanezt a kellemes körző mozgást.

Köszönöm szépen!

Egy zarándoktestvér:

Nagyon köszönöm Drága Jézusomnak, hogy megszólított. És egy földi testvérrel kerültem ide, aki mondta, hogy itt van valami. És eljöttem, és én első alkalommal úgy éreztem, hogy nekem itt a helyem.

Nem minden alkalommal vagyok itt esténként, amikor vannak az imaórák, de én nagyon sok kegyelmet kaptam, betegségekemben is, meg egyébként is.

Köszönöm!

Egy zarándoktestvér:

Én köszönöm, hogy a magok közé tartozhatom, és nagyon örülök, hogy az első pillanattól kezdve jöhetek ide. Ktartok a Marika mellett, meg is védem, hogy ha kell.

És külön megköszönöm, hogy ebben a járványos időszakban még mindig így megvédett bennünket. Én nekem olyan érzésem volt, hogy én éjjel-nappal a rózsafüzért a nyakamban tartom, meg a szenteltvizet is magamnál hordom, és úgy érzem magam, mint egy védőburokban, és a félelmet szinte elvette a testemről az Úr Jézus, és ezt nagyon megköszönöm.

És a hitemet, nehéz körülmények között is segítsen, hogy ne veszítsem el.

Köszönöm szépen!

Egy zarándoktestvér:

Uram, Jézusom, köszönöm, hogy itt lehetek. Köszönöm, hogy kiválasztottál a porból, és köszönöm azt a sok-sok kegyelmet, amit itt kaptam.

Csak ennyit...

Egy zarándoktestvér:

Hálát adok az Úrnak, hogy ide hozott (...), és azt a sok-sok kegyelmet, amit én megkaphattam a családom részére, saját magam részére, és hát hosszan lehetne sorolni, de nagyon hálás köszönettel vagyok, hogy most is itt lehetek.

És hát nagyon sok mindent tudnék mondani, de (...) csak röviden. Mert rengeteg, sok csodálatos dolog, ami történik vagy történt körülöttem, azt hosszan lehetne sorolni.

És hát evvel zárnám, és hát még más is nyilatkozzon.

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm az Úr Jézusnak, hogy huszonhét évig itt lehettünk, vagy itt lehettem én is.

És azt is különköszönöm, hogy tényleg, valóban, elég sok kegyelmeket kaptunk, és gyógyulást, a családom.

És külön köszönet az, hogy minden héten legalább egyszer el tudunk jönni imaestre.

És is külön köszönet, hogy a Marika Bátmonostoron, ahol én lakom, ott kaptam meg ezt a gyönyörű, szép kegyelmet,

Köszönöm szépen!

Egy zarándoktestvér:

Én is nagyon szépen köszönöm, hogy az Úr Jézus meglátogatott bennünket, és itt egy ilyen imaközösséget hozott létre.

Nem vagyok olyan formában, hogy nagyon tudjak valamit beszélni. Nem jól érzem magam.

Köszönöm szépen!

Egy zarándoktestvér:

Én is köszönöm az Úrnak, hogy ezt a helyet választotta, hol mi lakunk, és hát azt is nagyon megköszönöm, hogy kezdettől fogva mindenben részt vehettem, ami történt, kezdettől fogva minden író könyv előttem, olyan, mintha most történt volna, amit most elmondott. Mindenre emlékszek. Ha mást el is felejték, de ezekre mindig emlékszem.

Nagyon köszönöm az Úrnak! Bármikor Hozzá folyamodom, mindig segítőkész, mindig segít rajtunk. Úgy, hogy sok kegyelmet kaptunk, mindenféle dologban, amit kértem Tőle. És érzem a jelenlétét, mindig érzem, hogy Ő itt van velünk, és nem hagy el minket.

Köszönjük szépen!

Egy zarándoktestvér:

Uram, Jézusom, köszönöm, hogy itt lehetek.

Én nagyon ritkán jövök ide, de nagyon jó volt hallgatni a Marika által, amiket mondott, hogy hogy kezdődött minden, mert még az elején a magok között én is jobban itt voltam. Hát most egyéb okok miatt nagyon ritkán tudok jönni, de hogy az Úr jelenléte itt van, az biztos, meg akármikor az ember kéri, nagyon sok esetben mindig segít.

És nagyon büszke vagyok a Marikára is, hogy egyszerűen őt választotta ki ezen a helyen, mert én is itt nőttem fel, és ez egy olyan jó érzés, és most már egy olyan természetes dolog ennyi idő után, hogy ez itt van, ez a dolog. És ezt már senki nem tudja megváltoztatni. Sokan próbálták, de nem sikerült.

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm az Úrnak ezt a sok jót, amit adott. (...) az én (...) is balesetet szenvedett, és semmi probléma nem adódott vele, hál' Istennek. És kérem a segítségét az Úrnak, hogy amit elvállaltam, hogy továbbra is tudjam megcsinálni a dolgaimat, hogy tevékenykedni tudjak.

Köszönöm!

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm, Uram, hogy én is testvér is lehetek, részese is lehetek ennek a csodának.

Köszönöm, hogy a porból kiválasztottál, és csiszoltál, és még mindig azt kérem, hogy csiszoljál olyanra, formáljál, Uram, Jézusom, amilyenné Te szeretnél, hogy váljak.

Én ebben a járványos időszakban mindig azt kértem, gyerekeimnek is mindig azt mondtam, páromhoz imádkoztam, hogy segítsen, hogy ide mindig el tudjak jönni, mert mindig azt érzem, hogy a Marikának nagy szüksége van rám, meg a Közösségnek is, de különösen Marikának, hogy azt engedje meg az Úr Jézus, hogy mindig ide eljöhessek, amikor Ő szeretné, vagy amikor érzi, hogy szükség van rám.

Köszönöm szépen!

Egy zárandoktestvér:

Szeretném megköszönni az Égi Édesanyánknak is, és az Úr Jézus Krisztusnak is, hogy olyan sokat segítenek nekem, segítettek, és mindig az útvonalon vezettek, és így tudtam idáig eljutni, mert nem hiszem, hogy én saját magamtól idáig el tudtam volna jutni.

Úgy, hogy ezt nagyon szépen köszönöm!

Egy zárandoktestvér:

Én megköszönöm az Úr Jézusnak azt a sok kegyelmet, főleg most, hogy én Őbenne bízok, nem a vakcinában. És ebben a járványos időszakban tényleg úgy mozgok, járok-kelek, mintha körülöttem nem is lenne semmilyen ilyen járvány. A családomnak is, mindig megköszönöm, hogy gyermekem családjának, magamnak, testvéreim családjá is, hogy még idáig nem kaptuk el ezt a betegséget.

Köszönöm, Uram!

Egy zárandoktestvér:

Köszönöm, Uram, Jézus, hogy annyi kegyelemben részesítettél!

És legjobban azt köszönöm, hogy itt csak mindig megerősítesz a hitben, és ezt a hitet most megerősödve tapasztalom a gyerekeimen is, ami nagy ajándék. És ezt kívánom mindenkinek.

Köszönöm!

Egy zárandoktestvér:

Én egy pár éve most nem jöttem, Gyurinak köszönhetően mindig előtte itt voltam, és nagy kegyelmekben részesültem. Nem született unokám a fiaméknak, két éve együtt voltak, és itt imádkoztak, hogy legyen kisbaba, és ezt máskor is elmondtam, másfél hónap múlva bejelentették, hogy negyedik, nagymama leszek, negyedik unokám. Csodálatos! Öt éves most a kicsi, de csodálatos kis unokám született.

Más kegyelmek is értek.

Most egy kicsit problémás volt az utunk. Két éve voltak ilyen komoly egészségügyi problémáim, de nem azért nem jöttem. Valamiért nem jött össze. S örülök, nagyon köszönöm, hogy most itt lehetek.

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm, Uram, hogy itt lehetek.

A kezdettől fogva voltam már, de közbejöttek az unokák, attól nem tudtam jönni. De most úgy tűnik, hogy most már nagyon kívánkozok ide, mert nagyon sok kegyelmet és jót kapok.

Köszönöm, Uram!

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm, Jézusom, hogy itt most elmondhatom azt a sok kegyelmet, amit kaptam.

Mindig jöttem ide engesztelni magyar hazánkért. Mert tudtam, hogy ez a hely arra lett kiválasztva, hogy a golgotai szenvedés által a lelkek megmentésére, hazánk megmentésére.

És addig-addig jártam, hogy aztán mi is kaptunk Szeged környékén egy lehetőséget megmenteni a lelkeket. Kiskundorozsmán megkaptam az Úr Jézustól, hogy készítessem el a fénykeresztet a telkemen, és ott imacsoportot szervezzek, és oda jöjjenek imádkozni, engesztelni, hogy imádkozzuk ki a környék megtérését, a lelkek megmentését.

És ez kiválasztottság számomra, hogy ezt megkaphattunk, amit már négy éve szerettünk volna ott a környéken fénykeresztet állítani, és nem sikerült, elutasították mindenhol, építőhivatal és más szervezetek. És most sikerült ez. Mert rákérdeztem, hogy valóban ottan kell-e elkészíteni az én házamban, és akkor kaptam az Úr Jézustól azt az üzenetet, hogy igen, készítem el, és azonnal fogjunk is hozzá, mert nagyon rövid az idő, nincs idő. És minden akadályt elgördít, csak fogjak hozzá.

És úgy is lett. Voltak segítségek, küldött az Úr Jézus, és egy hónap alatt el is készült a fénykereszt, és most már áll, és gyönyörű, szép, és be van szentelve az örömeinkre. És most már ottan indult az imacsoport, imádkozunk, engesztelünk.

Az Úr Jézusnak nagyon megköszönjük, hogy így velünk van. És a két Szent Szívnek kell följánlani minden imánkat, a Jézus Szentséges Szíve és a Szűzanya Szeplőtelen Szívének.

És itt Sükösdön is a két Szent Szívet tisztelem, hogy az oltáron vagy az Úr Jézus meg a Szűzanya. És a hátatáblát is az Ő Szent Szívüknek készítettem, az Ő Szent Szívüknek a köszöntésére.

Hát nagyon boldog vagyok, és nagyon örülök, hogy talán éppen a Sükösdre járásom hozta meg ezt a kegyelmet, hogy most ottan, Szeged környékén engesztelhetünk, hogy megtérjen.

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm szépen, Uram, Istenem, hogy én ide jöhetek Sükösdre.

Köszönöm a sok kegyelmeket.

Köszönöm Marikának, hogy ily sokat szenved a mi bűnünkért.

És tavaly nagyon szomorú voltam a járvány miatt, hogy nem jöhettünk az évfordulóra, mert azelőtt is voltam már többször, de mindig olyan csodálatosok ezek az évfordulók, az Úr Jézus mindig meg is nevette bennünket, meg hát csodálatosan leadja a Marika nekünk.

Nagyon köszönöm még egyszer a Jó Istennek, hogy itt lehettem.

Egy zárandoktestvér:

Én is köszönöm szépen a Szentháromságnak, hogy a mai napban is éreztette velem azt, hogy jönnöm kell, és sikerült is eljönni.

És köszönöm azt, hogy Marika ilyen nehéz keresztutat jár értünk és mindannyiunkért.

És köszönöm azt is, hogy a családomban a hitet úgy erősíti, már észrevettem a gyermekeimben, csak még az unokáim állnak még egy kicsit távol, és kérném az ő segítségüket, hogy segítsenek, visszatérjenek a Jó Isten felé.

Köszönöm szépen!

Egy zárandoktestvér:

Köszönöm a Drága Úr Jézusnak, hogy itt lehettem, el tudtam jönni.

Köszönöm a kegyelmeket, a csodát, imameghallgatásokat, és mindent nagyon köszönök.

Egy zárandoktestvér:

Drága Jézusom, nagyon szeretlek, és köszönöm, hogy itt lehetek. És nagyon köszönöm, hogy Te is szeretsz engem, s adtál nekem egy családot, amit itt Marika Sükösdön imádkozott ki. És sokszor otthon elfelejtem, hogy ők ajándékok, és Te adtad őket nekem, és nem úgy vagyok velük, hogy szeretettel, hanem inkább nem szeretettel vagyok velük, hanem sokat veszekszem. És mikor ide eljövök, akkor mindig megerősítesz abban, hogy inkább szeretettel legyek velük, és ne akaratosan, ne dühből, hanem szeretettel formáljam azokat, akiket nekem adtál.

És köszönöm szépen, hogy mindig-mindig megmutatod az utat a helyes cselekvésre.

Köszönöm.

És azt, hogy a Szűzanyát is nekem adtad, azt is nagyon-nagyon köszönöm szépen!

Egy zárandoktestvér:

Imádott Jézusom! Nekem nagyon sokszor eszembe jut, amikor ebbe a sátorba belépek, hogy „oldd meg a sarudat, mert szent ez a hely, ahová te lépsz”.

Köszönöm szépen, hogy számtalanszor lehulltam volna a porba, hogy ha Te nem vagy. amikor ma a *Mi Atyánkot* mondtad, olyan volt, minthogy ha a szívem, a lelkem fölszállt volna a Mennysországra felé. Megőrzöm ezt a szívemben, és

megpróbálom minden egyes alkalommal így elmondani, ezzel a hatalmas szeretettel, amit kaptam Tőled.

Szeretném megköszönni, hogy a családom hisz, hogy édesanyám áttért a katolikus hitre, hogy a kollégáimat formáld, hogy a környezetemet, és hogy engem is, azzal is, hogy ennyire szeretsz, de azzal is, amikor szigorúan rám szólsz, hogy nézzek már magamba.

Maradj mindig velem!

Egy zárandoktestvér:

Drága Jézusom! Köszönöm, hogy sok-sok évvel ezelőtt elindítottál egy úton, lenyúltál értem nagyon mélyre. Semmiről nem tudtam, úgy indultam. Te tanítottál sok mindenre. És ebben a tanításban Sükösdnek egy különleges szerep jutott. Én itt egy mélységet tanulok, mélységet az alázatban, a szeretet megnyilvánuló mélységében. És mindabban, ami itt körülvesz.

Köszönöm Marikának is, hogy elvállalta ezt a hatalmas küldetést, és közvetíti a Te szavaidat, a Te szenvedésedet.

És köszönöm, hogy mindezt mindannyiunkért, Magyarorszáért, a fiatalokért, az egyházért, mindannyiunkért elvállalta, mert a legnagyobb imát jelenti és a legnagyobb húzóerőt mindannyiunk számára.

Édes Jézusom, maradj mindig velünk, taníts tovább, és vezess bennünket az úton egészen addig, amíg az út végén Te vársz bennünket, családjainkat, mindannyiunkat.

Köszönöm!

Egy zárandoktestvér:

Hát Uram, Jézusom, annyi minden jár a fejemben, hogy köszönetet tudjak mondani, különösen most, az utóbbi időben, a nagybőjti időben megpróbáltatást kaptam. Annyira vágyta, ide jönni. S egyik alkalommal csak nem jól érzem magam. S mondtam a Loncikának csütörtök este, hogy nem tudok menni, mert nem jól vagyok. És nem is érzem a hívást, és ez kimondani, hogy nem érzem a hívást, ez valami nagyon nagy, szörnyű dolog volt, mert mindig úgy jöttem ide... Jöttem? Repültem mindig, ha Sükösdről volt szó. S akkor nem éreztem a hívást, és otthon kellett maradnom. És akkor kiderült egy pár nap múlva, hogy nagyon jó, hogy otthon maradtam, ezt a hívást nem kaptam meg az Úr Jézustól, hogy ne jöjjenek el, hogy ne osszam szét azt, ami bennem volt itt a testvéreknek vagy akár az úton lévőknek. És otthon maradtam. És otthon jártam én minden héten és minden nap is ezt a szenvedést, a bőjti időszakot, amit itt Sükösden hetente, itt jártam a testvérek és Marika által az Úr Jézus mutatta nekünk a végtelen szeretetét.

Én csak azt tudom mondani, hogy ha érzitek a szívetekben a hívást, akkor ne találjatok kifogást, hogy: „Jaj, ez a dolgom! Jaj, az a dolgom!” Mindent hagyjatok ott, és jöjjetek, mert az Úr hív, tényleg az Úr hív. És ezt éreznetek kell a szívetekben.

És én annyira vágytam, még ezt elmondom, a húsvéti feltámadásra, hogy annyira kértem az Urat, hogy itt lehessenek, mert tavaly nem lehetett, de hosszú idő után sokszor tudtam jönni. Hosszú idő után is mindig olyan csodálatos itt lenni az Úr Jézusnak a sírjánál, ott lenni, és ott őrizni. És ezt a kegyelmet megkaptam, itt lehettem. Én olyan boldog voltam, hogy én napokig szárnyaltam az örömtől, és azóta is, hogy ezt megkaptam, ezt a kegyelmet. Úgy gondoltam: „Uram, most megadtál nekem mindent, amit kértem, most már elvihetsz, itt hagyhatom a földi életem, boldogan Veled távozok.”

Hát ennyi.

Köszönöm, Uram, hogy így szeretsz!

Egy zárandoktestvér:

Köszönöm, Uram, Jézus, hogy beszélhetek.

Először is meg szeretném azt köszönni, azt, hogy itt lehetek, az nekem már természetes. De azt, hogy Uram, minden nap velem vagy otthon, és mindent megbeszélék Veled, ezt nem tudom, ezt senkinek nem mondhatom el, nem mondtam el. De így van. És most elmondhatom: Köszönöm, Uram, Jézus, hogy velem vagy, mindig velem vagy, és mindig segítesz, minden nap el tudok menni a szentmisére, minden nap változok. Hát ameddig csak tudok, ameddig lehet.

Köszönöm szépen!

Egy zárandoktestvér:

Drága Jézusom, köszönöm, hogy itt lehetek, mert nagyon vágytam most már, mert egy párszor nem tudtam jönni.

És olyan jó, nyugalmat, hogy semmi félelmet nem érzek, betegségekben, úgy, hogy már mindig akartam jönni, csak kétszer is lebeszéltek, hogy mondtam, hogy most már nem érdekel, jövök, mert nekem nagyon hiányzik az itteni lét. És körülbelül '97-ben voltam itt először, és az a sok szép ének, ami volt! Úgy voltunk éjfélig, hogy énekelni. Nyugdíj után ugye, elmentem dolgozni, egész nap, míg valamikor a lakodalom utána a zene egész nap, az zsongott a fejemben, ezek a gyönyörű énekek, amik itt születtek, Sükösdön, amit azelőtt az ember soha nem hallott.

És köszönök mindent!

És nagyon szeretem az Égieket, az Úr Jézust, Szűzanyát, és mindenkit, Mennyei Atyát, mindenkit.

Köszönök mindent!

Egy zárandoktestvér:

Köszönöm, Drága, Jó Jézusom, hogy meghívott lehetek, mert tudom, ahogy mondd, s érezzük, Te választottál bennünk ki, erre a szent helyre jöhessünk. És itt tényleg, a Golgoták, az Ő szenvedését igazán átélhetjük. Különben úgy csak elsiklik felettünk, hogy egy böjti időszak is, hogy szenvedtél a kereszten, de itt valóban. A böjtben is tudtam jönni, hál' Isten, egyszer nem, de sikerült a

péntekeken is itt lenni. S az a nagy szenvedés, amit a Marika által látunk, Uram, Jézusom! S azt mondta, hogy csak egy töredéket kapott a Te kiválasztottad. Akkor, Drága Jézusom, mit szenvedtél értünk a szereteted által!

Köszönjük! Köszönjük! Nagyon köszönjük, Jézusom, a szenvedésed által mi is itt lehetünk, és kiválasztottál bennünk, meghívtál bennünk, hogy eljussunk Hozzád az Örök Hazába. ez legyen előttünk, mindenképpen.

Köszönöm, Uram! Köszönöm, Uram, hogy kiválasztottál. Köszönöm, hogy itt lehetek.

Egy zarándoktestvér:

Én, igen, én egy kicsit zavarban vagyok, mert most vagyok itt először. A Béla, aki már ott felszólalt, többször itt volt, de én mindig valahogy úgy éreztem, hogy nem feladatam ide lejönni, mert én ott Pesten egy karizmatikus közösségbe járok már tizenhárom-tizennégy éve, és hallottam sokféle mindent, hogy itt mi folyik, meg mi nem folyik. És hogy a Marika nem megbízható valaki.

És érdekes volt, hogy ahogy én ezt hallottam, rögtön egy hatalmas, nagy ellenkezést éreztem, mert a Béla sokszor mesélt arról, hogy péntekenként milyen keresztutat jár a Marika. És azt mondtam magamban, hogy ez nem létezik, hogy aki ezt így végigcsinálja, hogy az saját magától ezt meg tudja csinálni, mert hát nincs olyan bolond ember, aki ezt elvállalná. Tehát mindenféleképpen kell hozzá az Úrnak a segítsége, olyan nincs, hogy ezt meg tudja valaki csinálni az Úr nélkül.

És mindig úgy bennem volt, hogy szeretnék, hát jó lenne azért eljönni.

Na, most többek között én kaptam több kegyelmet abban a karizmatikus közösségben, s megkaptam a könnyezésnek a karizmáját is, ami azt jelenti, hogy érzékelem az Úrnak a jelenlétét. Tehát nem én sírok, hanem az Úr megérinti a szeretetével a szívemet, és akkor automatikusan, az én akaratom nélkül elkezdenek folyni a könnyeim. És mondtam, hogy kíváncsi vagyok, hogy itt, mert a karizmatikus helyeken általában megkapom rögtön, érdekes módon konzervatív helyeken nem. Hogy most itt megkapom-e a könnyezés karizmáját.

És ahogy belépett a Marika, rögtön éreztem az erejét a Marikának. És most is, amikor, hogy ha így közeledik felém, akkor úgy elkezdek bizseregni, tehát a Szentléleknek az ereje árad a Marikából. Tehát úgy, hogy egy csodálatos lélek, csodálatos szolgálója az Úrnak, és nagyon nagy tisztelettel vagyok iránta.

Egy zarándoktestvér:

Drága testvérek, Úr Jézus!

Eredetileg két dolgot szerettem volna mondani, csak itt a drága Minka testvér a hátam mögött megindított, csodálatos lélek, és ahhoz egy mondatot csak hozzáfűznék, amikor mondta, hogy nem vagyunk méltók, nem kaptunk hívást. Tudjuk, az ember mindig tépelődik sokszor, mindig az jut eszembe, hogy ez mindig a mi gyarlóságunk. És mindig Natália nővérnek, illetve Úr Jézus szavai jutnak eszembe, amit Natália nővérnek mondott, mikor rákérdezett, hogy:

– Uram, hol vagy?!

S az volt a válasz:

– Én mindig ott vagyok, ahol te, csak te nem vagy mindig ott, ahol Én.

És ez annyira igaz. Tehát, ha ebbe belegondolunk, saját életünkbe is, mindig, az Úr Jézus mindig ott van, ahol mi, csak mi nem vagyunk sajnos mindig ott, ahol Ő.

A két dolog, amit szerettem volna mondani, az egyik a hálaadás. Hálát adok azért, hogy itt tudnak a testvérek hálát adni, és ezt tényleg nem viccből mondom. Nemrégiben volt egy szentmisében, egy kórházlelkész atya mondta, hogy ő kórházlelkész, és hívő emberek mondják, hogy:

– Atya, meggyógyultam!

Így, úgy. Azt mondja:

– Igen? És mikor adott hálát? Mikor látom a kápolnában? És mikor látom bizonyágtételen?

És egyáltalán semmi. És sajnos ez a mai kornak is a rákfeneje, hogy elfelejtettek az emberek hálát adni, s itt annyira csodálatos látni, mást se hallunk már másfél órája, csak folyamatos hálát. És ez nagyon nagy dolog. Ugyanis a hálaadás, az az Égieket nemcsak, hogy megindítja, hanem mások helyett is, tulajdonképpen, tudunk hálát adni. Én is sokszor a saját imámba is belemondom, hogy minden lélek nevében, és minden lélekért, és nem nagyképűségből, hanem egyszerűen azért, mert azok helyett is, akik ugye elfelejtenek hálát adni. Úgy, hogy szerintem ez egy csodálatos dolog, hogy tudunk és szeretünk hálát adni.

A másik dolog egy misztikus jutott az eszembe.

Én nagyon sokat foglalkozok Szűzanya-jelenésekkel meg misztikával.

A Bossis Gabriellának a lelki naplója, talán ismerik is a testvérek, az „*Ő meg én*”, így adták ki magyarul, két kötetben, ez a '30-as, '40-es évek, és abban volt, ez abban volt, ez az „*Ő meg én*” kötetben, ugye kitalálhatjuk, hogy ki az az ő. Az Úr Jézussal beszélget, és azt mondja az Úr Jézus, hogy: „Miért csak ennyit kérsz?” Mert mondta, hogy valami imában kért valamit. Azt mondja: „Én két kézzel akarom szórni az ajándékokat és a kegyelmeimet, sokkal többet kérjél. Tízszerest, húszszorost, sokkal többet.”

Az jutott eszembe most, hogy már jó néhány órája itt ülünk, és hallgatjuk Marikát, aki valóban csodálatos lélek, meg a többi testvért is, hogy itt tényleg az egy négyzetméterre jutó kegyelmek száma itt hihetetlenül magas.

Úgy, hogy csak ennyi.

Egy zarándoktestvér:

Imádott Jézusom, hálát adok Neked, hogy itt lehetek ebben a Szeretet-közösségben.

És hálát adok azért, hogy ez a rossz betegség, a járvány, megtanítasz bennünket vele együtt élni. Mérhetetlen, csodálatos szereteted átölel bennünket, s mindig arra biztat, hogy: „Ne féljete! Veletek vagyok”

Köszönöm, imádott Jézusom!

Csak ennyit akartam.

Egy zarándoktestvér:

Én először vagyok itt, és régóta készültem. És most, mikor Gyuri mondta, hogy mikor fog jönni, hát az körülbelül két hónapja volt, és azóta mindig kértem a Jó Istent, Jézust, hogy ha valóban szeretné, hogy ide eljöjjenek, el tudjak jönni, akkor minden akadályt gördítsen el az útból, mert az én férjem hat éve fekvőbeteg, és nem nagyon merem őt ott hagyni. De most úgy gondoltam, s a menyem vállalta, hogy ott marad édesanyámmal meg a párommal, hogy most akkor minden jó lesz, tehát semmi probléma nem fog lenni, mert egyébként is, ha vannak nekem gondok, akkor én mindig szoktam kérni Jézus segítségét, a Szűzanyáét, az angyalokért, hogy annyira fáradt vagyok, hogy most segítsenek nekem megoldani ezt a problémát. Csak mondjuk, elakad a katéter, és nem szeretném, hogy a kórházba kerüljön. S akkor imádkozok, és egyszer örülök, hogy látom, hogy megindult, és akkor hála Istenem, Neked.

Tehát minden nap megtapasztalom a kegyelmet, és hogy most tulajdonképpen a Marika által, amiket hallottam, azok abban megerősítettek, hogy amiket én otthon hallok vagy beszélek, hogy azt valóban Jézustól van. Mert itt azokat mondta el, amiket én otthon is úgy gondolok, hogy lehet, hogy a Szentlélektől jön.

Tehát úgy élem a napokat, hogy nem igazán tudok előre tervezni, hanem ahogy jön, és ami belefér. És akkor az jó, mert akkor a többi, az biztos nem fontos.

És köszönöm, hogy ezt most megkaptam, és igazából a férjem egészségéért...

Egy zarándoktestvér:

Én is köszönöm, hogy itt lehetek.

Anyukámmal együtt vagyunk itt először, úgy, hogy most úgy gondolom, hogy annyira nem tudtam átérezni ezeket a dolgokat, de bízom benne, hogy minden rendben lesz. Feleségem már volt itt korábban, Gyuri hozta. Úgy, hogy ő is kérte, hogy imádkozzunk a családunkért, és akkor most ezért jöttem el. És köszönöm, hogy itt lehettem.

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm szépen, drága, Jó Istenem, Jézus Krisztus Urunk a Te jóságodat, a végtelen irgalmadat, háladat egész életem folyamán, és a Te Drága, Szent Arcodat, amit én otthon az oltáriszentségben nekem tündöklően megajándékozol. El se tudom mondani azt a sok-sok örömet, hálat, amivel megajándékozol.

Nagyon szeretlek!

És ezt szerettem volna elmondani.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

A jelen lévő testvérek:

Mindörökké! Ámen.

Egy zarándoktestvér:

Hát nem is tudom, hol kezdjek. Ugyan nem itt születtem, de kb. itt nőttem fel. Én nem is tudom. Itt már annyi mindenben volt részem.

Nem is tudom, hol kezdjem. Annyi minden eszembe jutott, ahogy beszéltünk ugye a legelső időről. Ugye itt jó néhány gyerek nőtt föl, akik már nyilván kirepültek, én meg aztán visszarepültem, vagy nem tudom, hogy történt. És annyi csodálatos dolog, amit mi is kaptunk, meg mi is próbáltuk meglepni az ittenieket. egy nagyon csodálatos emlékem van egy... Szerveztünk a Közösségnek, a gyerekek, egy ilyen meglepetés pásztorjátékot, amire én valamelyik nap kaptam egy fotót, most a húsvéti időszakban, amin mi voltunk gyerekekként lefotózva a pásztorjáték alkalmával. És ez egy akkora csodálatos élmény, mert csak ilyen halvány emlékeim vannak, hogy hogy készült, és olyan jó volt látni a fotón is az emberek arcát. Mert igazából az maradt meg, ahogy az emberek boldogan nézték, hogy: „Jaj, de aranyosak ezek a gyerekek! Hogy mit csináltak nekünk!”

És ezt mi titkosan szerveztük. És akkor még kicsik voltunk, tényleg.

És aztán igazából most meg felnőttként itt ülni, és látni, hogy az emberek már megnőttek, meg idősek lettek, meg egy csomóan már nincsenek itt, és én még mindig itt vagyok. És ezt jó látni.

ÉS az egész húsvét alatt anyunak mindig azt mondtam, hogy olyan vagyok, mint egy koldus: mindig csak jövök, és kérek, és kérek, és kérek, és kérek. És ez egy olyan érdekes dolog, mert igazából az ember bármit kérhet, de az mellett, szerintem, pont ugyanannyit próbál itt tanulni is.

Körülbelül sok héten keresztül mondtam a Szent Rita kilencedét, amit az életemben soha nem mondtam, és a Marikának meséltem egyszer, hogy hát körülbelül most harmadszorra mondom el a kilenc napot, és azt hiszem, most már meg is tanulta, hogy hogy kell mondani. szerintem, holtig tanulunk itt. Én szeretek itt lenni, és nem is tudom, mi lenne, ha nem jöhetnénk.

Köszönöm nagyon-nagyon, hogy itt lehetünk.

Köszönöm!

Jézus Krisztus Urunk:

Akkor megvolt mindenkinek a hála-köszönete a felkérésben.

Voltak olyan testvérek, akik kértek is, és a kérésüket meghallgattam. De a kérsre a segítségnyújtás válaszában idővel fog megérkezni. Tehát nem most, ebben a pillanatában. Hisz tudjátok, ezt jobban azok a testvérek tudják a kezdetekből, amikor felajánlottatok, és kértetek valamit. És eltelt egy hét, eltelt egy hónap, eltelt két hónap, és már kérdeztétek kiválasztott testvéreteket, Máriát, hogy:

– Mikor történik meg a meghallgatásom, hisz már ennyi ideje helyeztem el? Bezzeg, akit elhoztam magammal először, ő elhelyezte, és az övé meghallgatásra talált.

Erre kiválasztott testvér azt a választ adja számára:

– Nem én tudom megmondani, hogy kinek mikor hallgatja meg az Úr Jézus a felajánló kérését a segítségnyújtáshoz. Én csak egy eszköz vagyok, aki szintén jelen vagyok, aki meghallgatlak, és nyitott szívvel és lélekkel elfogadom, és elhelyezem a Szentséges Szívhez.

Ezeket a felajánlásokat a szentmise keretében is mindig hallani szoktátok, és a Golgota megkezdésében. Hisz tudjátok, mily hosszú szokott lenni a felajánlás a testvérek kérésében. De ezt is mindig elmondja:

– Elfogadtam a felajánlásodat, elfogadtam a kérésedet, elviszem Jó Jézus Krisztus Urunk Szentséges Szívéhez. Hogy kinek mikor történik meg a meghallgatás a segítségnyújtásban, arra én választ nem tudok adni. De azt igen, hogy hidd el, hogy imádkozom, és imádkoztatok erre a szándékra.

És a mai nap már az ima erejének felajánlásában már hallottatok egy pár tanúságtételt, akik bebizonyították számotokra, hogy az imának mekkora nagy ereje van. És most ez a sok hála és köszönet, ami által megnyitottátok szíveteket, és megadtátok Szívemhez mindazt, mi bennetek rejlett a hálában és a köszönetben, mert a tanításomat már megértettétek, amelyet nemcsak a kezdetekben, hanem azóta már többször megadtam felétek és számotokra, hogy ne csak akkor érezzük azt, hogy: Uram, Jézusom, a testvéred vagyok, vagy a testvéred akarok lenni, vagy a küldetés-követésben az úton szeretnék járni, amikor nagy a problémám, amikor nagy a fájdalmam, amikor nem tudom, hogy hogyan tovább, és ha kell, könnyek között, ha kell, térdre esve, kitárom kezeimet, megnyitom szívemet, és elhelyezem mindazt, ami bennem rejlik. Hanem azt mondtam számotokra, hogy aki megkapja a meghallgatását a felajánló kérésében, bármi volt az, soha ne felejtsetek el hálát adni. Hisz kiválasztott testvér ezt sokszor és sokszor elmondja számotokra, mert:

– Higgyük el – így mondja számotokra –, Jó Jézus Krisztus Urunk és az Édesanyánk, a Boldogságos Szent Szűz hogy tudnak örülni annak, amikor szintén megnyissuk szívünket a mérhetetlen hála-köszönetéhez, hogy „észrevettél, Uram, a porban, segítettél, felálltál, ha szükség volt, levetted vállamról a keresztemet, és hordoztad helyettem, hogy én ismét önmagamra találhassak, ismét érezzem, hogy a testvéred vagyok, ismét érezzem, hogy követhesselek, és mikor látod rajtam, hogy megerősödtem, akkor visszaadod saját keresztemet, hogy megmaradhassak testvérednek, és így kövessék a mindennapi élet-útpályámon”.

És ilyenkor még, mikor megnyitott szívvel hálát adok, a hálavirágokat is, mikor elhelyezzük, hogy mondja kiválasztott testvér a felajánlás végén?

– Uram, Jézusom, tekints ezekre a virágokra, amelyet hálánkkal fejeztünk ki, és minden virágszirom a hálában egy testvéred, aki megköszöni, hogy észrevettél, figyeltél, megfogtad kezeinket, és vezettél.

Tehát ha ezeket nem felejtjük el, ha ezek bennünk élnek, akkor megkapjuk azokat a segítségeket a kegyelemben, amire mindig vágyakozunk.

És nincs olyan fájdalom, nincs olyan bánat, nincs olyan szomorúság, nincs olyan nehézség, amelyre ne jöjjön gyógyír, segítség. Mindig legyen egy ilyen kapaszkodótok, hogy: „Igen, Uram, ha Hozzád fordulok, ha megnyitom szívemet, és kiadom belőle mindazt, ami bennem rejlik, és utána a nyitott szívet felkészítem a Te kegyelmedhez, a Te szeretetedhez, és hogy ha ez megérkezik, átölel, felmelegít, szinte úgy érzem, mintha nem is a földön járnék, mintha valaki

felemelne, és szinte így ringatózva vinne. Rádöbbenek, Uram, hogy ez mind Te vagy, Te adod e szerető kegyelmet, amivel testvéred lehetek.”

Hisz mondtam már többször e bűnbánat-időben is, különösképpen olyankor, amikor szomorúak, amikor bánatosak, amikor kételyben és aggodalomban voltatok, hogy:

– Mi lesz most velünk? Mi lesz ezzel a vírussal?

És mindig vártátok, hogy valójában mit adok számotokra.

És mindig azt mondtam felétek:

– Ne féljete! Bízatom Bennem, hagyatkozzatok Reám, fogadjátok el a kegyelmet, a szeretetet, az örömet és a békét, amelyet felétek árasztok, ami által megerősítelek benneteket, s ami által ismét önmagatok lehettek, és haladhattok tovább az élet-útpályán a meghívás küldetésében.

És így lesz teljes a hála és a köszönet, ha ezeket is a szívetekbe zárjátok, és ezzel együtt haladtok a mindennapokkal, a mindennapokban.

És mivel most sokan és sokan kifejeztétek a mérhetetlen nagy hálátokat, és rátértetek arra, amiről kiválasztott testvér is szólt felétek a szentmise elejében, és a pásztorotok is, Én most azt kérem tőletek, hogy aki tud, az feláll, és szíve szeretetével, örömmel énekeljétek el a hála himnuszát, hogy valóban kifejezzük szívünkkel, lelkünkkel a hálát.

A jelen lévő testvérek:

*Téged, Isten, dicsérünk!*²⁵

Jézus Krisztus Urunk:

A *Hála-adás* ének után most pedig arra kérem a testvéreket, hogy nyitott szívvel, lélekkel vegyetek részt, hisz részesültetek már a hónap elején a Feltámadás fényének áldásában, de most az ünnep áldását árasztom reátok és felétek, hogy töltsé be szíveteket, lelketeket, hogy ez által működhessen rajtatok és bennetek. Ezért ismét így szólok testvéreimhez, ahogy a feltámadási fény hajnalában, aki nem fél, és aki bíz az Én jelenlétem szeretetében, azok (...) kezeimet.

Most kérem pásztor testvért is, hogy jöjjön a (...)

A pásztor testvér:

Itt vagyok.

Jézus Krisztus Urunk:

Íme, eljött számotokra ez a csodálatos ünnep, ahogy a jelenben mondtátok, öröm és boldogság elevenedik meg rajtatok és bennetek. Hálát adtatok mindazért, amit szívetekben éreztetek.

Most Én, Jézus Krisztus Uratok kiválasztott Mária testvér által azt kérem tőletek, nyissátok meg szíveteket, szívetek nyitottságával fogadjátok el az ünnep

²⁵ Jézus Urunk kérésére a jelen lévő testvérek elénekelik az éneket (*Hozsanna*, 276.A ének).

fényének sugarát az áldásban. Töltse be szíveteket, lelketeket, egész lényeteket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, hogy érezzétek a melegséget.

Az áldás az ima alatt ára reátok, hisz elimádkozzuk azt az imát, amelyre tanítványaimat is tanítottam.

A jelen lévő testvérek:

Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy. Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntsük Édesanyámat is a Hozzája szóló imában.

A jelen lévő testvérek:

Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes! Az Úr van Teveled. Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te méhednek gyümölcse, Jézus.

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk óráján. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Áradjon reátok fényem sugara. Töltse be szíveteket, lelketeket, hogy működjön rajtatok és bennetek, és melegítsen fel, hogy érezzétek, a kegyelem ajándéka, amely most megjelenhetett szívetekben,lelketekben ajándéku e ünnep alkalmával számotokra.

Íme, az ünnep, amelyre felkészültetek, amelyet nagyon vártatok, amelyre azt fontolgattátok, boncolgattátok: „Valójában ma hogyan és miképpen adod meg számunkra az ünnepet, Uram?”

Az ünnep ma a kezdettől a jelenig ment. Hisz minden évből nem tudtam kiemelni számotokra, sok-sok évet felemlítettem, átadtam, amelyet megtapasztalhattatok, amelyet megélhettetek. És akik ennek tanúi voltak, azok tanúságot is tehettek, hisz részeseivé váltak a megtapasztalásukban.

Ennek reményében most e ünnepet e áldással, e fénysugárral adtam át nektek, és fejeztem be számotokra.

//: Glória szálljon a Mennybe fel,
Jöjjön a földre a béke,
És az emberi szívekbe a jóakarát.
Ámen. Ámen. ://